

FELVIDÉKI MAGYAROK

JELLEN – LÉT

2021 / II. Elektronikus folyóirat

Készítette a Szövetség a Közös Célokért a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával

Fények és árnyak

Tisztelt Olvasóink, a Felvidéki Magyarok 2021/2. számával 40. alkalommal jelenik meg elektronikus folyóiratunk.

Lapszámunk egyik témája az Európában uralkodó szivárványszínű káosz. Ugyanis olyan időket élünk, amikor az Európai Unió vezető intézményeinek fontosabb a különböző szexuális kisebbségekhez tartozók igényeinek a falkarolása, mint az őshonos nemzeti kisebbségek jogvédelme. Nem törődnek a felvidéki magyarságot ma is sújtó Beneš-dekrétumokkal, és azt a Magyarországot támadják, amely gyermek- és szülővédelmi jogszabályt alkotott. Tulajdonképpen nincs semmi új a nap alatt, több száz éve a török ellen védte Magyarország Európát, és a 21. században is a keresztény értékek védelméről van szó (pl. amikor az Európai Unió kvóták szerint akarta/akarja szétosztani az Európába gazdasági érdekből betelepíteni kívánó migránsokat). Felelevenítjük Márai Sándor tapasztalatait, Orbán Viktor miniszterelnök álláspontját, ahogy a felvidéki véleményeket is. Már azt is komolyan meg kell majd gondolnia az embernek, hogy elmondhat-e egy viccet. Mi megértük ezt a kommunizmus béklyója alatt, ki hitte volna, hogy visszatérhetnek azok az idők?!

Trianon évfordulója volt, foglalkozunk a békediktátumhoz kötődő történelmi eseményekkel, ugyanakkor a jövő lehetőségeivel is.

Sajnos a tavasz folyamán közösségünk számos kiválóságától vettünk búcsút. Kegyelet-rovatunkban nyolc személyiség emlékére tekintünk vissza. Szomorú tény, hogy a névsor nem teljes...

Szerencsére örömteli eseményről is beszámolhatunk, Duray Miklós kapta a Pro Probitate – A Helytállásért díjat, azt az elismerést, amellyel a felvidéki politikai élet képviselői először gróf Esterházy János életútját méltatták.

Minden jó, ha a vége jó! – tartja a népi bölcsélet. Lapszámunk utolsó témája a múlt héten véget ért labdarúgó Európa-bajnokság, amelyen a magyar szív és küzdőszellem 15 millió magyarnak szerezhetett emlékezetes, szép napokat. Persze az európai szövetség (akár kezlet is foghatnak az Európai Bizottsággal) itt is igyekezett ünneprontó lenni, és azt az országot, Magyarországot büntette zárt kapus meccsekkel, amely egyedülként teljesítette azt a tavalyi halasztást indokló óhajt, hogy teltházas mérkőzések legyenek! Petőfi Sándor sorai most is időszerűek: „Ha a mi fényünk nem lobogna / A végzetlen éjen át, / Azt gondolhatnák fönn az égben, / Hogy elenyészett a világ.” (Európa csendes, újra csendes, 1849).

Elektronikus folyóiratunk a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg. Olvasóinknak kellemes időtöltést és szép nyarat kívánunk!

A szerkesztők

Duray Miklós kapta a Pro Probate – Helytállásért díjat

Komáromszentpéteren 2021. június 25-én átadták a Pro Probate – Helytállásért díjat. A felvidéki magyar nemzeti közösség érdekében kifejtett közéleti tevékenységért és helytállásáért Duray Miklóst tüntették ki.

A díjátadón Forró Krisztián, a Magyar Közösség Pártja elnöke köszöntötte Duray Miklóst és a rendezvény további résztvevőit.

Duray életútját Berényi József, Nagyszombat megye alelnöke (MKP) méltatta, aki Duray életútjáról szólva kiemelte a díjazott tudományos, közösségi és jogvédő munkásságát. A méltatást személyes élmények felidézésével színesítette, visszaemlékezett első találkozásukra s arra, hogy már egyetemistaként megragadta őt a Duray Miklós által megfogalmazott krédó: intézményeket kell építeni! Esterházy János példájára építve alapította meg az Együttélést, mint önálló politikai pártot. Duray Miklós a legnépszerűbb felvidéki magyar politikus volt ekkor, ahogy Berényi fogalmazott: Dunaszerdahelyen akkor is volt foci, de az emberek a szünetben róla beszéltek. S joggal: politikai elítéltként kétszer ült börtönben, szüntelenül építette a felvidéki magyar közösséget, igazi véleményformáló volt, s az embe-

A Pro Probate - Helytállásért díjazottak tablója

Duray Miklósnak Forró Krisztián MKP-elnök, megyei képviselő, Csengert Tibor és Berényi József megyei alelnökök adták át a díjat.

rek ezt felismerték. E hozzáállását mindmáig megőrizte, a legnagyobb kihívások közepette is. „Díjazottunk egy világitótorony” – fogalmazott méltatásában Berényi József.

Duray Miklósnak az MKP megyei képviselői nyújtották át a kitüntetést. A díjátadót a színvonalas kultúrműsor még meghittebbé tette. A díjazott megköszönte a méltató szavakat, az együttműködést, és mindazoknak a támogatását, akik segítették őt a munkájában. Ami szavai szerint már négyéves korában elkezdődött, amikor édesapja elvitte a helyi Csemadok-alapszervezetbe, ahol akkor a székrakásban segédkezett. „Igaz, az akkori székrakástól a mostani díjátadóig sok idő eltelt, ezért köszönöm, hogy itt lehetek” – fogalmazott Duray Miklós.

A Pro Probate – Helytállásért díjat az MKP képviselői alapították, elsőként – in memoriam – Esterházy János életútját méltatták vele.

Az 1945-ben Losoncon született Duray Miklós már a rendszerváltozás előtt is kiállt a felvidéki magyarság jogaiért, ezért kétszer börtönbe zárták. A Csehszlovákiai Magyar Kisebbség Jogvédő Bizottsága alapítója és szóvivője volt. A rendszerváltozás után az Együttélés politikai mozgalom elnöke volt egészen az egységes – általa kezdeményezett – pártegyesítésig, azaz az MKP megalakulásáig, amelynek ma is aktív tagja. A magyar nemzetpolitika kimagasló személyisége, a Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) alapötletének megfogalmazója, létrehozásának egyik kezdeményezője. Ugyancsak a nevéhez fűződik a státustörvényből eredő Magyar Igazolványok létrejötte. Közíróként is jól ismerjük, hiszen több mint 20 könyv szerzője. Mindez csak néhány kiragadott pont Duray életútjából, aki a Szövetség a Közös Célokért társulásban tavaly köszönt le elnöki tisztségéről, életútjáról részletesen a duray.sk internetes oldalon tájékozódhatunk, de megtehetjük ezt a Koltay Gábor rendezésében 2010-ben készült A szabadság ára dokumentumfilm megtekintésével is.

(-on-, Felvidék.ma, 2021. június 25.)

Csóti György és a tavaly megjelent könyve

Trianon után százegy esztendővel nincs már hova hátrálni

A szülőföldön maradás garanciáját csakis a teljes körű autonómia biztosíthatja

Legnagyobb történelmi tragédiánk után százegy esztendővel a magyarság elment a falig, nincs már hova hátrálni – vallja Csóti György, a rendszerváltó MDF, majd a Fidesz–KDNP egykori parlamenti képviselője, Magyarország volt zágrábi nagykövete, jelenleg a Kisebbségi Jogvédő Intézet (KJI) igazgatója. Hova vezetett az úgymond kis lépések politikája? Mi lehet megmaradásunk garanciája, különösen egy olyan nemzetrész esetében, amelyet nemzetbiztonsági kockázatnak tekint az ország külügyi államtitkára? Nemzeti összetartozás napját ünnepelelünk, vagy trianoni országvesztést gyászolunk június negyedikén? Ezekről (is) faggattuk Csóti Györgyöt, akinek vezetése alatt a KJI immáron a tizedik nyári egyetemére készül...

2015-ben, a Kisebbségi Jogvédő Intézet élére történt kinevezését követően úgy értékelte a kisebbségi jogvédelem helyzetét, hogy az kritikán aluli a Felvidéken, Erdélyben és Kárpátalján, mert még a papíron vállalt minimális szintű jogvédelmi garanciákat sem tartják be. Hogyan látja most a helyzetet? Mely pontokon sikerült eredményeket elérni, s miben vallottunk kudarcot?

Mélységes sajnálattal kell megállapítani, hogy érdemi előrelépés sehol nem történt, sőt a Kárpát-alján drasztikus visszaesés következett be. Most kizárólag a jogvédelemről beszélek, mert a külföldi magyarok kulturális és életszínvonalbeli helyzete a magyar kormány hathatós pénzügyi-gazdasági támogatása révén minden elcsatolt területen javult. Ez nagyon fontos körülmény, de csak a túlélés esélyeit javítja, nem adja meg a szülőföldön maradás garanciáját. Ezt ugyanis csak a tényleges és teljes körű autonómia biztosíthatja. Teljes körű alatt a személyi elvű, kulturális és területi autonómia kombinációját értem, hol melyik szükséges és elérhető.

Ugyanakkor némi előrelépés történt a jogvédelem területén Felvidéken és Erdélyben, ott élő honfitársainkkal közösen folytatott jogvédelmi harc eredményeként. Számos pert megnyerünk anyanyelv és nemzeti szimbólumok használata területén, magyarsága miatt fizikai és verbális bántalmazásnak kitett honfitársaink esetében, de néhány más esetben is. Sajnos sokszor elvesztések vagyunk a legmagasabb igazságszolgáltatási testületeknél is, az ilyen eseteket azonban jó eséllyel kivisszük a nemzetközi fórumokra, leginkább a strasbourgi Európai Jogok Emberi Bíróságához, valamint a Luxemburgban székelő Európai Unió Bíróságához.

A kis lépések politikáját, avagy a „magyar modellt” egyik írásában a kudarcok közé sorolta. Nagy lépéseket ugyanakkor emberemlékezet óta nem láttunk a trianoni utódállamokkal szemben, azzal együtt, hogy véleményünk szerint a jelenlegi magyar külügyminiszter talán Kánya Kálmán, Kállay Miklós óta a magyar diplomácia legkiemelkedőbb vezetője. Miért vagyunk örökös botladozásokra ítélve a kis lépéseinkkel, mikor ennek láthatóan nincs fogantatója, a szlovák fél mintha nem óhajtaná azonos módon viszonzni a Magyarország által az elmúlt 10 évben folyamatosan nyújtott baráti jobbot... A számunkra életbevágó létkérdéseket a szlovákok ugyanis szó nélkül lesöprik az asztalról, s a legkisebb rezdülésre is a pozsonyi nagykövet berendelésével reagálnak...

Nehéz erre jó szívvvel és őszintén válaszolni. Azonban más válasz nem lenne elfogadható. A kisebbségi sorsba kényszerített őshonos nemzeti közösségek alanyi jogon járó kollektív jogait (egy szóval: az autonómiát) három feltétel teljesülése esetén lehet biztosítani.

1. Az adott közösség elszánt akarata, harca, áldozatvállalása.
2. Megfelelő helyi jogalap, vagy vonatkozó nemzetközi gyakorlat az adott ország politikai környezetében.
3. A többségi nemzet önkéntes, vagy külső kényszerítő erő hatására történő beleegyezése.

Ezekből jelenleg csak a második feltétel vagylagos része teljesül. A meghatározó, a legfontosabb az első feltétel teljesülése lenne. Ha ez megvan, a harmadik előbb-utóbb meglesz. Ezt kifejtteni ebben az interjúban lehetetlen, csak rövid utalásokat teszek.

A felvidéki magyarokat az elmúlt évszázadban annyi trauma és csalódás érte, hogy érthető az apátiájuk, passzivitásuk, látszólagos beletörődésük. Érthető, de nem elfogadható. Elfogadása ugyanis a nemzetrészt pusztulásához vezet. Asszimiláció, vagy elvándorlás. Ez az al-

Trianon (Jankovics Marcell grafikája)

ternatíva ebben az esetben. Fel kell venni a harcot, a szó tágabb értelmében. A legelső, hogy mindenki menjen el szavazni az egyetlen magyar (gyűjtő)pártra! Törvényes keretek között „kiabálni” kell az Európa-szerte működő autonómiaformák helyi megvalósításáért. Kulcsszavak: összefogás és elszánt akarat. Ha ezek megtörténnék, akkor a nemzetközi közvélemény kénytelen lesz odafigyelni, és akkor a mindenkori magyar kormány is több politikai segítséget tud nyújtani. Ezáltal teljesülhet mindhárom feltétel.

Ilyen körülmények között – például hogy a szlovák külügyi államtitkár egyenesen biztonsági kockázatot lát bennünk – hogy tudunk előrelépni a kényes témákban? Amilyenek például a Beneš-dekrétumok és ezzel együtt a kárpótlási ügyek, az állampolgársági ellentörvény?

A fent említett feltételek közül az első mielőbbi megteremtésével. Elszánt politikai harc teljes körű magyar összefogással.

És mit tud tenni, milyen lehetőségei vannak a KJI-nek, hogy ezekben a kérdésekben valamit mégis lépni tudjunk, hiszen ezek gyakran konkrét, egyéni jogsértéseket jelentenek s így úgymond a KJI asztalára tartoznak?

A kárpótlási ügyekben jó úton haladunk. Lassan, de biztosan megyünk előre. Bár tudom, a titkosszolgálatok jól dolgoznak, mégsem teríteném ki most az összes kártyánkat. Csak arra kérek minden felvidéki érintettet, éljen Szlovákiában, vagy bárhol a világon, forduljon hozzánk biza-

lommal. Már több ezren megtették az elmúlt években, de egyelőre csak néhányuk ügyét sikerült elindítani. Nagyon összetett, bonyolult kérdésekről van szó több mint hetven esztendő távlatából. Az első sikerek után azonban lavinaként beindul majd a többi is. Nemzetközi fórumon döntenek majd Szlovákiára nézve kötelező jelleggel. Állampolgársági ügyekkel is foglalkozunk, de ez és a Beneš-dekrétumok kérdése a politika asztalán oldható meg.

A 2018-ban megjelent „Magyarok Európában” című kötetének előszavában Duray Miklós úgy fogalmaz: „Csóti György szövegei nem hagynak bennünk kétséget afelől, hogy a nemzet az egy test, függetlenül az államhatároktól, a haza pedig az, amit összefüggően lakik a nemzet, és a haza valahol az etnikai határnál végződik”. Természetesen még nem ismertek az épp folyó népszámlálás eredményei, de ebben az esetben a haza sajnos egy folyamatosan szűkülő-zsugorodó hazát jelent. Ön szerint jól van ez így? Nem öngyilkos felfogás eleve arra kondicionálni magunkat, hogy tudomásul vegyünk, belenyugodjunk népességfogyásunk következményeibe? Szabad-e feladnunk egyetlen négyzetcentimétert is, ha pedig igen, meddig hátrálhatunk, hol ütközünk Herderbe és az ő jóslatába? Nem inkább az a felfogás volna a követendő, amit a zsidók is vallottak, s kétezer év után, szinte tökéletes történelmi anakronizmusként, visszaszerezték ősi hazájukat?

A kérdésben ott van a válasz. Nincs már hova hátrálni, kényszerűségből már elment a magyarság a falig. Vállalni kell a harcot.

Hogyan? Mit tehetünk, sőt: mit vagyunk kötelesek tenni azért, hogy a herderi jóslat ne teljesedjék be?

Felszámolni a belső megosztottságot. A fenti haza-fogalomból kiindulva, a teljes magyarlakta területen a Kárpát-medencében. Minden magyar felelős minden magyarért. Ez tudatosuljon mindenkiben. Összefogva és áldozatokat vállalva minden sikerülhet, széthúzással azonban elforgácsolódunk. Legfontosabb az anyanyelv korlátlan használatának biztosítása a születéstől a halálig, az élet minden területén. Kultúránk ápolása, magyarságunk vállalása mindenhol és minden körülmények között, például a népszámláláskor. Ilyen magatartással kivívjuk a velünk élő más nemzetek, sőt a külvilág elismerését, megkönnyítjük politikusaink küzdelmét az egyenjogúság kivívásáért, és a herderi jóslat a történelem lomtárába kerül.

Tavaly szeptemberben Vizi E. Szilveszter után Önt választották a Magyar Atlanti Tanács elnökévé. Ennek eredeti küldetése az volt, hogy előmozdítsa Magyarország NATO-csatlakozását, valamint elősegítse az euroatlanti elvek és értékek minél szélesebb körű elfogadását a magyar társadalomban, s mai céljai közt is az euroatlanti elvek integrálása az egyik legfontosabb. A jelenlegi geopolitikai játszmákat, valamint legerősebb „szövetségesünket”, az USA-t, annak bel- és külügyi hanyatlását tekintve ki öröködik még ezen elvek fölött?

Keserűen, de büszkén mondom: Magyarország, a magyar kormány, de merem remélni, a Kár-

Trianon (Jankovics Marcell grafikája)

pát-medencei magyarság túlnyomó többsége. Vannak szövetségeseink, mindenekelőtt a lengyelek, majd szlovén, olasz, osztrák, cseh, bajor, spanyol stb. politikai pártok, és meggyőződésem szerint az európai lakosság csendes többsége is. A felszínen azonban, a kormányzó politikai erők körében meglehetősen egyedül vagyunk. A harc azonban nem reménytelen. Deák Ferenc azt mondta, igaz ügyért akkor is harcolni kell, ha már nincs remény. Itt azonban még van remény.

Június negyedike: elsősorban gyásznap, vagy inkább nemzeti összetartozás napja? Vagy mindkettő? Lehet egyáltalán mindkettő? Nem lenne helyesebb 364 napon át a nemzeti összetartozás napját megélni, s egy, egyetlenegy napon – június negyedikén – gyászolni? Egyáltalán: sikerült nemzetünknek tisztességesen elgyászolnia Mohács óta legnagyobb tragédiáját? Mert ugye enélkül nincs lelki gyógyulás...

Mindkettő: gyásznap is, meg a nemzeti összetartozás napja is. Amíg magyar él a Földön, gyászolja Trianont. (Illyés Gyula mondta: magyar az, akinek fáj Trianon.) Ezt a tragédiát nem lehet elfelejteni, nem lehet feldolgozni. De bizonyos értelemben túl kell lépni rajta. Meg kell mutatni a világnak: élünk és élni akarunk! Határokon is átívelve összefogunk, összetartozunk. A gyász pillanatában meg kell fogni egymás kezét, és világgá kiáltani: életben maradunk! A gyász közel hoz egymáshoz, ebből kell erőt merítenünk és feltámadni. Feltámadni a szó tág értelmében.

A tavalyi nemzeti összetartozás éve után az idej a nemzeti újrakezdés éve. 2022 Ön szerint lehet a folytatás éve, vagy valami egészen új világ jön, amit mi nem is igazán szeretnénk látni (tekintve, hogy parlamenti választások lesznek Magyarországon)?

A nemzeti újrakezdés éve lesz, más megközelítésben a folytatás éve. Magyarországon belátható időn belül nem lesznek (általunk) nem kívánt változások. A magyar nép bölcsőbb annál, hogy egy jó utat ismeretlennel váltson fel. A mai Magyarországon nincs elfogadható, észszerű alternatívája a jelenlegi kormánynak. Lehet, hogy később lesz, de most nincs.

A Kisebbségi Jogvédő Intézet idén immár tizedik alkalommal rendezi meg a Kisebbségvédelem Európában című nyári egyetemét – a járványhelyzetre tekintettel online formában. Nem sányli meg ez az online formát a KJI nyári egyeteme mondhatni egyik védjegyének számító közvetlenséget, a „folyosói” disputákat? Hogyan tudják egyben tartani a KJI körül szerveződő csapatot – hiszen köztudott, hogy a nyári egyetem résztvevőivel később is igyekeznek fenntartani a kapcsolatot, együttműködést a szakmai munkában?

Tavaly meglepően jól sikerült az online forma. A XXI. század gyermekeinek ez nem idegen terület. Az előadások jól követhetők, kitűnően működik a kérdezz-felelek, és jól mennek az interaktív foglalkozások is. Kétségtelen, hogy a személyes találkozás többet jelent, de most ezzel kell beérni. Így is kialakulnak kapcsolatok, és több hallgatóval létrejön a későbbi együttműködés is. Mindenkit biztatok, jelentkezzen, még június 15-ig van rá lehetőség. Honlapunkon (www.kji.hu) és Facebook-oldalunkon minden információ megtalálható.

Mely témák állnak az idej nyári egyetem fókuszában, s kik lesznek e témák előadói?

Kiemelten foglalkozunk idén az Európa Tanács kisebbségvédelmi tevékenységével. Erre a soros magyar elnökség adott okot. Májustól fél évig kiemelt téma lesz Strasbourgban az őshonos nemzeti közösségek jogvédelme. Bemutatunk számos sikeres, vagy sikeresnek ígérkező jogesetet az Intézet gyakorlatából. Ezeket többnyire külhoni ügyvéd partnereink adják elő. Bemutatjuk a Nemzetpolitikai Államtitkárság és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. tevékenységét Szilágyi Péter miniszteri biztos és Erdélyi Rudolf vezérigazgató tolmácsolásában, természetesen a Kisebbségi Jogvédő Intézet (KJI) munkáját is több részletben. Európa tanácsi témában előad Németh Zsolt, a Magyar Országgyűlés Külügyi Bizottságának elnöke, Kalmár Ferenc miniszteri biztos és Juhász Hajnalka, a Magyar Országgyűlés Külügyi Bizottságának alelnöke. Kovács Elvira, a Vajdasági Magyar Szövetség alelnöke a Nemzeti kisebbségek megőrzése Európában című jelentést mutatja be. Darcsi Karolina, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség politikai-kommunikációs titkára a kárpátaljai magyarellenes megnyilvánulásokról szól majd. Kardos Gábor egyetemi tanár, Manzinger Krisztián és Nagy Noémi adjunktusok, valamint a KJI munkatársai arról beszélnek, milyen lehetőségek állnak rendelkezésre az őshonos nemzeti kisebbségek számára a nemzetközi

Csóti György (Fotó: Szinek János/Felvidék.ma)

fórumokon. Fiala-Butora János, az MTA tudományos főmunkatársa ismerteti, milyen erőfeszítéseket teszünk a peredi népszavazás ügyének sikerre vitele érdekében az ENSZ fórumain és az Emberi Jogok Európai Bíróságán. Külhoni ügyvéd partnereink ismertetik jogvédelmi peres ügyeiket, a Felvidékről Nagy Dávid érsekújvári ügyvéd fog beszámolni Falath Zsuzsanna ügyéről. Beszámolunk a felvidéki kárpótlási és az erdélyi restitúciós ügyekről, valamint a székely politikai foglyok, Beke István és Szócs Zoltán helyzetéről. Szombaton a hallgatók is kapnak lehetőséget rövid prezentációkra. Az online nyári egyetemre július 14. és 17. között kerül sor, és június 15-ig várjuk fiatal külhoni joghallgatók, PhD-jelöltek, kezdő jogászok és ügyvédek, valamint civil jogvédők jelentkezését. A téma iránt érdeklődő, más szakterületen tanuló felsőfokú intézményben tanulók jelentkezését is elfogadjuk. Feltételek a www.kji.hu honlapunkon találhatóak.

A KJI nyári egyeteme sosem ér véget a zárónappal, mint utaltunk is rá, a későbbiekben is folytatják az együttműködést. Milyen konkrét programokkal segítik ezt elő a nyári egyetem folyamán, milyen lehetőségeket kínál erre az online tér az előadásokon kívül?

Általában tartunk interaktív foglalkozásokat is, a hallgatók rendszeresen szóhoz juthatnak kérdéseikkel, sőt, mint előbb említettem, rövid prezentációkat is tarthatnak. A korábbi hallgatók közül jelentkezés és kiválasztás alapján minden évben több gyakornokot foglalkoztatunk budapesti irodánkban. Ezek részben otthoni munkában végezhetőek. Rendszeresen tartunk online megbeszéléseket külhoni partnereinkkel is, akik közül sokan hallgatóink voltak az elmúlt kilenc esztendőben.

Mit kell tudnunk e programsorozatról, mi a KJI nyári egyetemének célja?

A nyári egyetemek célja az elszakított nemzetrészek jogvédelmének erősítése a fiatalok és kezdők képzésével, ezáltal hozzájárulni erős jogvédelmi együttműködési hálózat kialakításához a Kárpát-medencében.

A Kisebbségi Jogvédő Intézet működésének azonban „csak” az egyik – még ha vitathatatlanul is az egyik legfontosabb – pillére a tudományos munka és képzés. Mivel telnek a dolgos hétköznapiak a KJI-nél, miután a nyári egyetem bezárta – az idén virtuális – kapuit?

Megfeszített munkával, amit szívesen teszünk, panasz nélkül, mert nálunk mindenki a fenti definíció szerinti hazáját és nemzetét szerető munkatárs. Állandó jogsegélyszolgálati irodákat működtetünk az elcsatolt területeken, az itt felmerült panaszokat feldolgozzuk, több tucat peres ügyet kezelünk helyi ügyvéd partnereinkkel szerte a Kárpát-medencében, a beérkező pályázatok az alapítvány kuratóriumával közösen feldolgozzuk, évkönyveket és tudományos folyóiratot (Kisebbségvédelem címmel) szerkesztünk, konferenciákat rendezünk, részt veszünk kisebbségvédelmi rendezvényeken Európa-szerte, elmegyünk a legfontosabb külhoni nemzetpolitikai eseményekre (Tusványos, Gombaszög, Martos stb.), ott előadásokat tartunk, Tusnádfürdőn egész napos programot adunk, tovább nem sorolom.

A tavalyi évben már 19 jogsegélyszolgálati irodával (ebből 3 a Felvidéken) működött a KJI, helyi ügyvédekkel, szakemberekkel együttműködve. Milyen eredményekről, eseményekről tud beszámolni az elmúlt évből, milyen ügyekkel fordultak önökhöz, különösen a Felvidékről?

Kiemelten foglalkozunk – immár hosszú évek óta – a felvidéki kárpótlási és az erdélyi restitúciós ügyekkel. Ezeknél még sok eredményt nem tudunk felmutatni, de nagyon jók az esélyeink az Európai Unió Bíróságánál (Luxemburg), csak el kellene jutni odáig. Ugyanis mindig az adott ország igazságszolgáltatásánál kell kezdeni az ügyeket. Tagországi sikertelenség esetén, ami többnyire megtörténik, mennek tovább a perek Luxemburgba. Az ottani folyamatot pedig már elég jól előkészítettük. A siker valószínűsége nagyon magas. A gondot azonban egyrészt az jelenti mindenhol, hogy 75 év távlatából nem minden családnak van kedve és bátorsága pereskedni. Másrészt nagyon kevés külhoni ügyvéd vállal ilyen pereket. A Felvidéken folytatjuk a peredi népszavazás ügyét a nemzetközi fórumokon, és több szálon fut Falath Zsuzsanna jogsérelmeinek orvoslása. Mindkét esetet stratégiai fontosságú kérdésnek tartjuk. Az elsónél a demokrácia alapelveinek és a szlovák törvények sárba tiprásáról van szó. A másik olyan durva etnikai diszkrimináció, amely túrhetetlen egy európai országban. Ezek az ügyek a legszélsőségesebb sovinizmus megnyilvánulásai. Ezért bízunk a sikerekben az európai szintéren.

Szűcs Dániel

(Felvidék.ma, 2021. június 2.)

Rongyosok Kismartonban (Kép: Wikipédia)

Amikor nemet mondtunk Trianonra

Tavaly a békediktátum aláírásának századik évfordulóját elmosta a koronavírus, s nekünk, magyaroknak nem adatott meg a méltó megemlékezés lehetősége, ezért a belőlünk jóllakott országok államalkotó nemzetei elégedetten dörzsölhették tenyerüket. Az idei nemzeti gyásznapon a Rongyos Gárda 1921-es honmentő tevékenységének ismertetésével hívjuk fel a figyelmet arra, hogy a legreménytelenebb helyzetben is érdemes volt szembeszállni a párizsi békecsinálókkal.

Az 1919. április 18-án létrejött Rongyos Gárda tevékenységét a fősodorhoz tartozó „nemzeti” történészek többnyire a proletárdiktatúra bedőlését követő rendcsináláshoz, az ún. „fehérterror”-hoz kötik – természetesen azt kellően túlhangsúlyozva –,

az 1921-es nyugat-magyarországi felkelésben betöltött szerepüket vagy az 1938-as felvidéki, 1939-es kárpátaljai tevékenységüket leginkább elbagatellizálják.

Héjjas Iván, Ostenburg-Moravek Gyula, Francia Kiss Mihály, Kaszala Károly, Prónay Pál. Az „osztályharcos sulykolás” eredményeként e névsort olvasva szinte mindenkinek az 1919-es „fehérterror” jut eszébe.

Pedig az egykori jászkun huszártiszt, Prónay Pál és Héjjas Iván tartalékos repülő főhadnagy fentebb említett bajtársaikkal együtt voltak azok, akik száz esztendővel ezelőtt kirobbantották

a nyugat-magyarországi felkelést, amely kiharcolta a soproni népszavazást. Trianon után sokan gondolhatták, hogy a háborúvesztés, a Károlyi-féle esztelenül pacifista, ország- és nemzetvesztő hőzöngés, a tanácskommün vérgőzös időszaka, a teljes kifosztással és kizsigereléssel felérő román, szerb és csehszlovák megszállás, majd a nemzet torkát átvágó békediktátum után rosszabb már nem következhet. Ám 1921 újabb próbatételek elé állította a Horthy Miklós kormányzó vezette, külpolitikailag teljesen elszigetelt, a békediktátum által megnyomorított csonka Magyarországot.

Az önmagából kivetkőzött szociáldemokrata Ausztria, a saint-germaini és a trianoni béke értelmében Magyarország testéből megkapta Moson, Sopron és Vas vármegyék nyugati részét, beleértve Sopron városát és környékét, nehogy létrejöjjön a Balatontól nyugatra tervezett csehszlovák-délszláv korridor. A békecsinálók másik, nem titkolt szándéka az volt, hogy a háborúvesztes Ausztriát megjutalmazzák az Örvidékkel azért, hogy nemet mondjon az Anschlussra.

1921. augusztus 20-án Sopronban tüntetés zajlott, a „póncikterek” nem akarták, hogy Sopron Ödenburg legyen. Träger Ernő visszaemlékezése szerint „öklök százai emelkedtek a magasba, és Ausztriát átkozó hangok törtek fel a tömegből. Az antanthatalmak megbízottjai megrendülten néztek körül, és meghatotta őket a Magyarország iránti hűség és ragaszkodás”. Mivel augusztus 29-én kellett átadni Sopront az osztrákoknak, a magyar hivatalok kiürítették az átadandó területeket, és a városból a Nemzeti Hadsereg is kivonult. Gróf Sigray Antal kormánybiztos ügyelt az átadás-átvételre, a közrendet pedig az Ostenburg-Moravek Gyula őrnagy vezette II. csendőrtartalék-zászlóalj kakastollasai vigyázták. A helyiek úgy tartották, hogy „Sopron magyar kincs, ezer éve az”, „Sopron a soproniaké”, ezért kérték Prónay Pál alezredes, az 1. vadász-zászlóalj parancsnokának segítségét, aki erről a következőkben számolt be:

„több soproni polgár, Thurner [Mihály] polgármesterrel az élén, felkerestek Budapesten, a Nádor laktanyában, mint utolsó mentsvárukat. – Uram segítsen! Nyugat-Magyarországot át kell adni – ez már befejezett tény –, csináljon valamit, legalább Sopront mentsük meg stb. (...) A fön-tiek hallatára azonnal megtettem úgy magában a zászlóaljban, valamint a vele összekötetésben álló irredenta szerveknél a szükséges intézkedéseket.”

A Dél-Erdélyből menekült Maderspach Viktor tartalékos honvéd huszárszázados szerint „hivatalos katonáék nem csinálnak irredentát” és „1921 augusztus havában nyilvánvaló lett, hogy a magyar kormány elvesztette azt a diplomáciai hadjáratot, melyet Nyugat-Magyarország megmentése érdekében folytatott. Bekövetkezett az idő, amidőn hazánk ezen kulturális tekintetben pótolhatatlan értékű területének megmentésére a társadalmi szervezeteknek kellett akcióba lépniük.”

A rendkívül feszült helyzetben Magyarország külpolitikai mozgástere a nullára csökkent, és a bennünket körülvevő új államalakulatok csak az alkalomra vártak, hogy újból ránk támadjanak.

Trianon (Jankovics Marcell grafikája)

A magyar kormány hivatalosan nem támogathatta a felkelőket, de titokban kormány megbízottként Gömbös Gyula szolgálaton kívüli vezérkari százados is részt vett a felkelés szervezésében, kiobbantásában és támogatásában. A Nyugat-magyarországi Liga és más irredenta szervezetek, egyesületek toborzásba kezdtek, csakúgy, mint a soproni Ifjúsági Kör, amelynek frontot járt tagjai a következő tartalmú „felkelő-behívókat” küldték ki: „Kedves Barátom! A haza hív. Kényszer nincs. Aki teheti, önként és azonnal jöjjön el Sopronba, ahol ellátásáról gondoskodunk.”

Augusztus 28-án osztrák csendőrök lépték át a történelmi határt, hogy elfoglalják a kiürített területeket, azonban Ágfalvánál Francia Kiss Mihály gyalogos altiszt, Kaszala Károly repülő altiszt és Maderspach Viktor huszárszázados rongyosai tűzharcban szorították vissza a gyalogsági nehézfegyverzettel betörőket.

Ostenburg-Moravek Gyula őrnagy csendőrei bevonultak Sopronba, hogy megakadályozzák a város és környéke átadását, Ágfalvát és Brennbergbányát is visszavették, s a harcokban nagy segítségükre volt a Rongyos Gárda, amelyben hazaszerető, antibolsevista, gazdag haditapasztalatokkal rendelkező tisztek, altisztek és katonák (a fentebb említett személyek mellett Héjjas Iván tartalékos repülő főhadnagy), a hajdanvolt Székely Hadosztály katonái, Kecskemét környéki parasztemberek, soproni főiskolások, magyaróvári gazdászok, pesti műegyetemisták, menekült selmebányai akadémisták, sőt, albán és bosnyák népfelkelők is küzdöttek. Ostenburg-Moravek őrnagy megfogadta, harc nélkül nem adja fel a várost, kijelentve: akkor „akkor élve nem hagyom el Sopront”.

Héjjas Iván emberei Sopron mellett több helyütt is felszedték a síneket, hogy elvágják az osztrákok utánpótlását. A Lajta és a Pinka vidékén kitört a mintegy két hónapig tartó nyugat-magyarországi felkelés, amelynek 200 kilométeres arcvonalán öt „felkelő hadsereg” tevékenykedett, s katonáit a magyar vasutasok mindenütt támogatták. A Sopron környéki harcokban huszonnégy felkelő esett el, egy pedig betegségben halt meg. Ahmed bosnyák katona, Baracsi László hentesmester, Ehn István, Gubicza Ákos főiskolás, Hanus Ferenc Károly műegyetemi hallgató, Kalocsay Imre hadnagy, magyaróvári főiskolás, Lossonczy Antal műegyetemi hallgató, Machatsek Gyula tartalékos hadapród őrmester, soproni főiskolás, Makó István, Nemetz Ferenc szegedi tanító, Németh István, Papp tizedes, Párvy Kornél László Komárom vármegyei főszolgabíró, Pehm Ferenc pénzügyi tisztviselő, Roskovits főhadnagy, Schmidt vendéglős, Szabó József szakaszvezető, Szechányi Elemér tartalékos zászlós, soproni főiskolás, Tóth Mihály tizedes, Válik László, Váló Mihály, Vámosy Tibor műegyetemi hallgató és három ismeretlen felkelő. Somogyváry Gyula És mégis élünk című regénye az ő emléküket is hirdeti.

A felkelők (akiket az osztrákok banditáknak tituláltak, a külföldi sajtó pedig inszurgenseknek) az általuk birtokolt területen – megmentendő azt a Lajtán túli „vörös szennyáradattól” – 1921. október 4-én kikiáltották a Lajtabánságot, amelynek bánjává Prónay Pált (Doborján Pál néven) választották. A 4000 négyzetkilométer területű, 200 ezer lakosú, kérészéletű államalakulat bevételei fedezésére vámot szedett, bélyeget is kiadott, már létezésével is segítette a magyar kormányt politikai célkitűzései elérésében, hiszen a második sikertelen királypuccs után, olasz közvetítésnek köszönhetően Magyarország és Ausztria tárgyalóasztalhoz ült Velencében. A magyar fél vállalta, hogy kiüríti a felkelők kezén lévő területeket, Ausztria pedig elfogadta, hogy Sopron és vidéke hovatartozásának kérdésében népszavazás döntsön.

1921. december 14–16. között Sopron és nyolc, Sopron környéki falu (Ágfalva, Balf, Fertőboz, Fertőrákos, Harka, Kópháza, Nagycenk és Sopronbánfalva) döntött úgy, hogy nem kér az osztrák uralomból, így került vissza 355 négyzetkilométer és 50 ezer 20 fő a magyar Szent Koronához, amellyel Sopron méltán érdemelte ki a „Civitas fidelissima” címet.

Horthy Miklós kormányzó visszaemlékezése szerint a soproni népszavazás jelentősége önmagán túlmutatott, hiszen reményt adott a békés revízióra, és „a Magyarország köré font börtönfalakon megnyílt az első rés”.

Igaza volt: 1923 márciusában Szentpéterfa és tíz Vas vármegyei falu, aztán 1924. február 15-én Somoskő és Somoskőújfalu következett, bizonyítva, hogy a „békeszerződések nem örökkévalóak”.

Babucs Zoltán hadtörténész
(Felvidék.ma, 2021. június 4.)

A Trianonhoz vezető út

A Széchenyi Társaság és a SZAKC közös előadássorozatának martosi állomása

A Szövetség a Közös Célokért (SZAKC) tanácsulását követően került sor tagszervezetünkkel, a Széchenyi Társasággal közösen indított „Versailles 100 év távlatából” című előadássorozat második előadására, melyről Gubík László elmondta, a trianoni békediktátumot és annak egyes momentumait taglalja. Martoson, június 11-én, ennek második állomásán Anka László, a Veritas Történetkutató Intézet és Levéltár történésze tartott előadást „A Trianonhoz vezető út” címmel, melyet Duray Miklós bevezető előadása előzött meg.

Gubík László

Szemereki Zoltán, a Széchenyi Társaság újonnan megválasztott elnöke, egyben a program kezdeményezője az előadást megelőzően elmondta, az együttműködést erősítendő, Gubík Lászlót is megválasztották a budapesti székhelyű társaság elnökségi tagjává. Elmondta, az előadássorozat mottója, a Versailles 100 év távlatából lényege, hogy a békediktátum nem volt béke. A sorozat Felvidék több településén is megvalósul, amely végül magyarországi helyszíneken, Sopronban és Sátoraljaújhelyen ér véget. „Nemcsak történelmi ismereteket szeretnénk közvetíteni, de megoldásokat is keresni, hogy mit tehetünk és mit üzen nekünk ez a történelmi szituáció” – mutatott rá.

Szemereki Zoltán

Duray Miklós

Duray Miklósnak, a SZAKC tiszteletbeli elnökének bevezető előadása a fehérhegyi csatától a Nagy Háború kitöréséig vezető útról szólt. A Magyar Királyság sosem volt a német-római birodalom része, de évszázadokon keresztül az volt a magyar király, aki a Német-római Birodalom császára is – szögezte le Duray. „Ez a kettősség azért állhatott fenn, mert a Magyar Királyság sohasem veszítette el a jogalanyiságát” – vélekedett. Megjegyezte, a Cseh Királyság viszont már 1620-ban elveszítette jogalanyiságát: nem koronáztak többé cseh királyt és nem volt többé cseh törvényhozás. A nemzeti törekvések – román, szerb, részben a szlovák és horvát törekvésekkel szemben a magyar nemzeti törekvés célja az volt, hogy visszaállítsák a királyság jogalanyiságát – húzta alá.

A Magyar Királyság és Habsburg Birodalom között kialakult jogviszony értelmében a külügy, hadügy és pénzügy közös volt, emellett a császárt magyar királlyá is megkoronázták. „Ezt a célt szerették volna elérni már 1848 tájékán is a csehek, majd 1871-ben a dualizmust trializmussá alakítani, de nem sikerült. „Ettől kezdve a cseh politikai irányzat két irányba szakadt, melynek következtében hatalmi érdekek befolyása alá került” – vélekedett. Duray szerint ritkán helyezük be azt a néhány évet, ami sorsunkat megőrizte, egy olyan világtörténeti folyamatba, amiből utólagosan pontosan ki lehet olvasni, hogyan jutottunk el a világháborúhoz, s annak igazságtalan lezárásához, Trianonhoz.

Anka László történész előadásában rámutatott, az a szövetségi rendszer, melyet Bismarck az 1870-es években kiépített, a fiatal II. Vilmos császár uralkodása alatt bomladozni kezd. Így alakul ki az antant és a központi hatalmak szövetségi rendszere, amelyek az 1910-es évekre megmérkőznek egymással. A velünk szemben álló szövetség létszáma, gazdasági teljesítőképessége, hadserege jóval nagyobb és erősebb volt, mint a központi hatalmak, ahová Magyarország is tartozott. „Egy kedvezőtlen szövetségi konstrukcióban mentünk bele ebbe a világháborúba” – fogalmazott.

Magyarország helye az Osztrák-Magyar Monarchiában

A közvetlen előzményekről szólva megjegyezte, 1848/1849 tapasztalata vezetett el a kiegyezéshez azon a deáki vonalon, amely abból indult ki, hogy adott a több évszázados Habsburg-magyar együttlét. Hozzátette, a Magyar Királyság több nemzetiségű ország lévén az osztrák császárral való kiegyezést nemcsak a magyarok, de a nemzetiségek is keresték. Az 1867-es kiegyezésnek köszönhetően a magyarok megőrizték szupremáciájukat – ez volt a legprosperálóbb korszaka a magyar történelemnek.

Belpolitikai problémaként említette, hogy ebben az időben egész Európa fegyverkezik. Lakos-

Anka László

ságarányosan, gazdasági teljesítőképességüket tekintve minden nagyhatalom sokkal többet költött hadseregfejlesztésre, mint a Monarchia. A hadseregreformok elmaradtak, a véderőviták elhúzódtak 1889-től egészen 1913-ig, csak ekkor engedte meg Ferenc József, hogy a magyar honvédség a gyalogság és a lovasság mellett tüzérséget alakítson. Tehát Magyarország hátrányból indult katonai szempontból is.

Nemzetiségi kérdések kapcsán rámutatott, hogy a török megszállást követő népességpusztítás miatt az addigi egységes magyar területekre más nemzetiségeket kellett betelepíteni, így vált soknemzetiségű országgá. 1780-as évekre az ország lakosságá-

nak 70 százaléka nem vallotta magát magyar nemzetiségűnek, 1880-ra a magyarok aránya elérte a 45 százalékot. A magyar népesség számának folyamatos növekedése következtében 1910-re már a lakosság több mint fele magyar volt – Horvátországot leszámítva. Idővel asszimilálódtak a nemzetiségek, főleg a szlovákok, zsidók és németek, ám bizonyos régiókból kiszorultak a magyarok. Hangsúlyozta, a 19. és 20. század fordulóján a jobb élet reményében magas volt a kivándorlás, ez is hozzásegített ahhoz, hogy az etnikai viszonyok a magyarok számára kedvezően alakultak, de a katonák számát is csökkentette így. Mintegy 2,4 millió ember hagyta el a Magyar Királyság területét, ebből közel kétfélmillió ember sosem tért vissza az országba.

1910-1914 között elveszítettük a propagandaháborút

Anka László rámutatott: az első világháború az első propagandaháború is volt egyben. Minden ország sajtója lelkesített, másrészt ellenségképeket gyártottak. A propaganda célja egyben az is volt, hogy a semleges országokat megnyerje ki-ki saját nemzetének, tehát az új szövetségek szerzése is cél volt. Ebben a központi hatalmak nagyon lemaradtak – magyarázta. Semmit nem tettek azért, hogy az USA németellenes közvéleményét megnyerjék maguknak, a Monarchia diplomáciája lemaradt. Az Amerikai Egyesült Államokat viszont fellelkesítette a propaganda az antant oldalán. Míg 1917-ig Németországnak ötmillió dollár hitelt adtak, addig az angoloknak és franciáknak több mint 1600 millió dollárt. Mivel ezt a hitelt kamatostul vissza akarták kapni, nem kérdés, melyik oldalon léptek be a háborúba – jegyezte meg a történész.

Villámháború helyett elhúzódó anyag- és tömegháború

Világossá vált, hogy az bírja tovább ezt a háborút, akinek több embere van, aki gazdaságilag fejlettebb, aki több hitelt tud szerezni, akinek sűrűbb a vasúthálózata, akinek nagyobb élelmiszertermelő területei vannak, és mindazt a feszültséget, ami a polgárok számára jelent, jobban bírják – magyarázta. 1917-ben érkezett el a fordulópont. Ekkor Oroszország kilépett a háborúból, ám az USA belépett. A magyarok érzik, hogy nem tudják ellensúlyozni ezt az erőt, nincs

újabb bevethető erőforrás, innentől kezdődik a lejtő – jegyezte meg Anka. Bár a Caporettonál szerzett hadizsákmány újabb két hónapra volt elegendő, a háborús évekre jellemző hideg évszakok is megpecsételték a háború kimenetelét. 1918. június 5-re virradóra Magyarország keleti részén elfogyott a termés – hívta fel a figyelmet Anka, aki szerint ez véglegesen megpecsételte a sorsunkat: a lakosság éhezett, a háborúban legyengült, lefogyott, 40-50 kilós férfiak harcoltak, cipelték a hátizsákot, fegyvert. 1918-19 telén a hadsereg szétesett.

Traumák a magyar társadalomban 1914-1919

A világháború során komoly traumák érték a magyar társadalmat – hangsúlyozta. A szabadságjogokat szűkítették, megjelent a sajtócenzúra, kirobbantak a nemzeti feszültségek. A férfihiány miatt kialakult munkaerőhiány arra kényszerítette a nőket, hogy munkába lépjenek, így a tradicionális családmodell is megszűnt. Terjedt a prostitúció, súlyosbodott a nyersanyaghiány a gyárakban, ezért 1917-től a tiltás ellenére szaporodtak a sztrájkok, jelezve, mekkora volt a kétségbeesés.

A katonai lázadások során a Monarchia hadseregéből a négy év alatt összesen 600 ezer ember dezertált, akik vagy az ellenséghez csatlakoztak (csehek, románok, szerbek), vagy elbujdostak – s folyamatosan fosztogattak. Ezáltal tovább gyengült a front, hiszen a fosztogatók ellen is védekezni kellett. Terjedt a spanyolnátha-járvány, megtizedelve a lakosságot. A háború miatt tömegek menekültek el szülőföldjükről, amelyek ellátására, befogadására nem volt terv. A románok elől Erdélyből menekülő több százezer embert és állataikat nem tudták elszállásolni, élelmezni. Majd következett a vörösteror, a román megszállás, végül a fehérterror. „Azért fontos, hogy beszéljünk ezekről a traumákról, hogy megértsük, miért nem akart 1918 őszén tovább harcolni a hadsereg, miért szerveződik 1919-ben olyan lassan Horthy alatt a nemzeti hadsereg, a Tanácsköztársaság idején.

A háború végén katonáink eldobták a fegyvert, szervezeten özőnlöttek haza. Mindenkinek eleget lett a háborúból. 1920-ra a magyar társadalom békét akart. Bármilyen áron” – hangsúlyozta.

101 év távlatából

1919 februárja és májusa között Magyarország új határai már megszülettek, úgy, hogy ott sem voltunk a tárgyalásokon – mutatott rá. Az 1920. június 4-én aláírt békediktátumhoz az előzőekben kötött titkos szerződések, illetve a csehek igényeinek kielégítése vezetett. Emlékeztetett, az 1920. január 16-ai nemzetgyűlési választáson induló pártok és politikusok azzal kampányoltak, hogy bármilyen békefeltételt el kell fogadni. Azt vallották, hogy az elcsatolandó területeket majd gazdasági és kulturális értelemben integrálják a későbbiekben, ám ez csak 2010 után indult el. „Valószínűleg ez a jövő, ebben kell bízni és kitartani” – zárta előadását Anka László.

Szalai Erika

(Felvidék.ma, 2021. június 13.)

A nemzeti kisebbségek tagállami hatáskör, az LMBTQ viszont európai érték?

Nézzük itt megrökönyödve a kiskorúak védelmét biztosító magyarországi törvény körüli nemzetközi hercehurcát és csak ráncoljuk homlokunkat, mint Döbrögi a Ludas Matyiban. Hogy az abnormalitás és a téboly között mozgó balliberális nyugati hatóságoknak a szexuális kisebbségek propagálhatósága fontosabb, mint egy gyermek egészséges fejlődése, az vitán felüli. Az alábbiakban nem is ezzel szeretnék foglalkozni, ugyanis szilárd meggyőződésem, hogy itt egy egészségesen gondolkodó, akár szexuális kisebbséghez tartozó számára sem lehet kérdés a cirkusz képmutatása. Sőt, odáig megyek, hogy ennek az egésznek leginkább a szexuális kisebbségekhez tartozók a kárvallottjai és nem a törvény miatt, ami egy szóval se érinti, hogy ki kit és hogyan szerethet, egyedül a propagálását korlátozza a 18 éven aluliak körében. Akinek ez baj, az teljesen elszakadt a valóságtól. Ráadásul szilárd meggyőződésem, hogy a szexuális kisebbségek döntő része vígan meglenne a propagandaprovokáció nélkül is, így ezzel a fene nagy szívárványozással legfőképpen azokat hozzák kellemetlen helyzetbe, akik nyugodtan szeretnék élni, mindenfajta felhajtás nélkül (hetero, homo és egyéb egyaránt).

Engem leginkább az bosszant rettenetes mód, hogy az Európai Parlament megint kettős mércét alkalmaz, és korábbi alapelvei ellen szegülve gyakorlatilag meghazudtolja, de inkább szemén köpi önmagát. Emlékszem, amikor 2010 környékén többször is jártunk Brüsszelben különböző kisebbségügyi rendezvényeken a Beneš-dekrétumoktól kezdve a kettős állampolgárságig stb.

Akkor az volt Brüsszel hivatalos álláspontja, hogy érti a problematikát, de nem lehet elkülöníteni az őshonos nemzeti kisebbségeket a bevándorló kisebbségektől, ezért nem lehet előszedni a témát, mert kinyílna Pandóra szelencéje. Meg hát amúgy is a kisebbségvédelem tagállami jogkör, így maximum ajánlásokat lehet tenni. Erre mi történt pár évvel később? Bizony kinyílt Pandóra szelencéje, és elindult a migránsáradat. Amitől korábban félt, annak lett a leghangosabb támogatója, és gyakorlatilag motivátora – az illegális migrációnak. A nemzeti kisebbségek ügye pedig továbbra is ment a lecsóba.

Aztán ott volt a Minority SafePack és a székelek által indított Európa őshonos nemzeti kisebbségeinek védelmére irányuló aláírásgyűjtő kezdeményezés. Bár mindkettőt kénytelen volt befogadni az Európai Parlament, addig ment (pontosabban megy, mert még nincs vége) a tili-tolizás és a csűrés-csavarás, hogy végül valószínűleg nem lesz belőle semmi.

Bezzeg egy magyarországi belpolitikai törvényre, ami a gyermekek védelméről szól, kimondottan a pedofília legszigorúbb büntetésére vonatkozóan, arra egy emberként ugrik fel a komplett nyugati balliberális társaság.

A harmadik hasonló bicskanyitogató eset pedig az volt, amikor tavaly decemberben olyan szólamok jelentek meg az EU berkeiben, hogy a különböző Európai Unió anyagi támogatások kifizetését a jogállamisághoz kössék. Mondván, Magyarország ezen kritériumoknak nem felel meg, így ráerőltethetik diktátumaikat. Akkor egy publicisztikában azt javasoltam, hogy az elképzelés valóban üdvös,

pusztán ki kellene egészíteni, hogy a jogállami ködfogalmak mellé még tegyék oda a kisebbségi jogok betartásának kötelezettségét is. Mondjuk akkor jó pár EU-tagállam gondba kerülne, pl. Hollandia, ahol Szlovákiához hasonlóan nemrég rálöttek egy oknyomozó újságíróra...

Persze az ilyesmi a jogállamiságot féltőket, a brüsszelita áldemokratákat teljes mértékben hidegen hagyja, ugyanis pont olyan magasról tesznek a jogállamiságra, a nemzeti őshonos kisebbségekre, mint egyébként a migránsokra és a szexuális kisebbségekre. A fellépés részükről nem más ócska politikai színjátéknál.

Az egész pedig csak egy olcsó műsor egy baromi drága programban...

Csonka Ákos

(Felvidék.ma, 2021. július 10.)

Ki feszül föl a szivárványra?

Mostanában egyre gyakrabban gondolok vissza a gyermekkoromra. Párhuzamokat keresek az akkori és a mostani világ között. Még tisztán emlékszem azokra az időkre, amikor évente egyszer beköszönt a faluba a „drótostót”, aki bekiabált a házak udvarába hogy „drótozni, fótozni”. Régen jobban megbecsülték az emberek a dolgaikat. Ha akadt lyukas fazék, vagy edény, ami mindig akadt, ez a derék ember fillérekért, esetleg jó ételért, italért cserébe megjavította. Így nem kellett kidobni.

A napi munka után a derék szakember betért a falu szélén álló rozszant kocsmába egy italtra, meg néha többre is, és néhány feles után már-már nótára is kerekedett a szája. A választékban nem sok magyar nóta volt, a klasszikus „az a szíp az a szíp” mellett, néha elénekelte a „genderedik a haja, hosszú a dereka” című nótát is mivel az „ö” betűt nem tudta kimondani. A szegény drótostót akkor még mit sem sejtett abból, hogy ebben a nótában már benne van a XXI. század európai alapértékének a kulcsszava, mely azóta már bővült, és szakosodott, hiszen ma már nemcsak sima genderek vannak, hanem transzgenderek, internacionalista genderek, divatgenderek no meg roppant genderek!

Sok víz folyt le azóta az Ipolyon, sok mindent elvitt és sok mindent hozott a víz. Elvitte a szabadságot, amiről azt hittük, hogy nyugatról jön majd, és meghozta a szabadosságot minden mocskával és fertőjével. És a kettőnek semmi köze nincs egymáshoz, de az emberi szabadságjogokhoz sem.

Ma Európában Magyarország, és ezen belül Orbán Viktor legfőbb bírálója az a holland miniszterelnök, aki Magyarország térdre kényszerítésével fenyegetőzik. Az az ember, aki a liberális szabadság jegyében korábban a gyermekekkel és az állatokkal folytatott szexuális kapcsolat törvényesítését sürgette. Mark Rutte, a Néppárt a Szabadságért és Demokráciáért nevű liberális párt ifjúsági tagozatának elnökeként vetette fel a szexuális devianciák törvényesítését, amit egy korabeli újságcikk is bizonyít. A holland közvélemény egyébként sokat találgat miniszterelnökük magánéletéről. Mark Ruttének nincs felesége, se élettársa, sőt egy interjúban arról is beszélt, hogy sosem volt barátnője, mert nem volt rá ideje. Egy másik interjúban fontosnak tartotta leszögezni azt is, hogy ő nem homoszexuális. A magánéletéhez semmi közünk, viszont állatbarátként csak remélni tudjuk, hogy nincs otthon kutyája. Nem csodálkozunk tehát, hogy egy ilyen embernek a család, az apa, anya, gyermekek fogalma nem jelent semmit.

Ami a Magyar Országgyűlés által elfogadott úgynevezett „pedofiltörvény” kapcsán elmondható, az egyértelműen az, hogy a gyermekeink védelmében született, mert egyedül a szülők kezébe

adja a jogot, hogyan neveljék gyermekeiket. Ez egyértelmű. El a kezekkel a gyermekeinktől! Mindenki tartsa a beteg ideológiáját a saját ágyában, de ne akarja azt az óvodákba, iskolákba, családokba, esetlegesen az utcára vinni.

Aki ezt az emberi szabadságjogok megsértésének nevezi, az pont olyan bűnöző, mint aki ezt gyakorolni szeretné az említett helyeken és intézményekben.

Ki kell mondani, hogy a szivárványos ideológia fertőzéséhez képest, ami az európai liberális, baloldali agyakat sújtja, a legújabbán futtatott delta vírusmutáns is csak olyan ártalmatlan, mint a szocialista bólogató kutyák a régi Mb 1000-es személyautó hátsó ablakában. Azt hiszem, hogy eljött az ideje a józan ész lázadásának

Az egész örületnek a csúcса, ha még lehet ezt fokozni, azonban az, hogy az Európai Parlament úgy döntött, hogy ezentúl a férfiak is szülhetnek. Idézem: „Mivel bizonyos körülmények között a transznemű férfiak és a nem bináris személyek is teherbe eshetnek, az ilyen esetekben részesülniük kell a terhességgel és szüléssel kapcsolatos gondozásra vonatkozó intézkedésekben, a nemi identitásuk alapján való hátrányos megkülönböztetéstől mentesen” – fogalmaz egyik ajánlásában az uniós dokumentum. Lelki szemeim előtt megjelenik, ahogyan Cseh Katalin orvosként áll a vajúdjó Újhelyi István kommunista elmebeteg fölött. Miután mindenki kihányta magát, folytatom. Ez az anyaság megszenteltelenítése, amihez sajnós a keresztény egyházaink is hallgatóan, olykor tevékenyen közreműködnek, amivel azt érik el, hogy egyre többen fordulnak el a kereszténységtől, vagy egyáltalán be sem lépnek a keresztény közösségekbe.

Az Európai Unióban állandóan a szolidaritás hiányát róják fel Magyarországgal szemben, miközben ez a kis ország a saját erején felül számos újjáépítésben vett részt, akár Szíriában, Irakban, akár Afrikában, az üldözött keresztény közösségek megsegítése érdekében.

Az viszont elgondolkodtató, hogy az európai alapértéknek tartott nemválásra fordított milliós nagyságú összegekből mennyi éhező és mélyszegénységben élő afrikai gyermek életét tudnák elviselhetőbbé tenni. Nem beszélve az európai adófizetők pénzéről, akik ezt a beteg, élősködő, korcs politikai garnitúrát euró százmilliókból a felszínen tartják és biztosítanak számukra extra luxust és megélhetést. Ez az igazi kétarcúság, vagy ahogyan a magyar mondaná kétkulacsosság politikája.

Felfoghatatlan számomra az a tény is, hogy van szlovákiai magyar liberális politikus is, aki a szabadságjogok támogatásaként felfogva, saját Facebook-profilját is a szivárvány színeivel tarkította. Tőle szeretném megkérdezni, hogy mi a véleménye hagyományos családról? Szeretne-e szülni ő is, vagy szeretné-e, ha a fia szülné neki unokát? Milyen színű legyen a gyerek a szeme? Támogatja-e a pedofiliát? Szimpatizál-e a pedofilokkal? Európai alapértéknek tartja-e azt, ha valaki állatokkal, hullákkal, kisvasútmodellel, sezlonnal vagy kredencsel létesít szexuális kapcsolatot, vagy önmagával házasodik fele-fele arányban? Csakhogy tisztán láthassanak a hazai választóink, választói is. A szivárvánnyal nekem egyébként nincs bajom. Szeretem fenn az égen,

ahogyan a nyári záporok után, a falu vagy a hegyek fölé festve, magához öleli az eget. Csodálatos. Ott, a maga természetességében, ahogyan azt megteremtette az Isten.

És szeretem Nagy László versében is, mert felfeszülni a szivárványra egy olyan költői kép, amit csak azok értenek meg, akik hisznek a vers, a szavak erejében. Talán többet kellene adnunk a költők igaz szavára, mint a hamis politikusokéra.

Európa és a világ egy útelágazáshoz érkezett. Ha valaki majd évszázadok után vizsgálja azt, hogy mikor vált ketté az emberiség, ez a kor alapidokumentum lesz számára. Mert ma már valóban az a létkérdés, továbbgondolva Nagy László versének örök érvényű testamentumát, hogy „létem, ha végleg lemerült, ki rettentí a keselyűt, s ki viszi át fogában tartva, a szerelmet a túlsó partra?”

Hrubík Béla

(Felvidék.ma, 2021. június 8.)

Viccelődni tilos

Isten egyik legcsodálatosabb ajándéka a humor. Vagy mondjuk akár így: a képességünk, hogy nevetni tudjunk gyarlóságainkon, fogyatékoságainkon. Mert a humor ilyen: fölnagyít valamit, hogy jobban lássuk az abszurditást, a jelenségeknek a normálistól (az elvárttól) eltérő voltát.

Úgy tűnik, mindez már a múlté. Borzasztóan nagykorúak és komolyak lettünk. Úgy teszünk legalább. Pontosabban: eléggé erőszakosan ezt várják el tőlünk. Azok, akik azt is elmondják, mit kell nagyon komolyan venni, mit kell tolerálni, mit kell elfogadni (és mit nem) – általában azt is, mikor, milyen esetben érvényes mindez. Mert nem mindegy az: szelektáltan disztíngválni kell. Mivel már ilyen komoly felnőttek vagyunk, úgy is illik viselkednünk. Hogy meg tudjuk különböztetni, bizonyos (ránk erőszakolt) szempontból mi helyes, és mi nem. Így változnak az idők: még jó egy évszázad előtt Nyugatról vártuk a példákat, a haladást, a megoldást. Olyan rossz volt mifelénk a helyzet, hogy Ady még azt is megkérdezte, vajon egyáltalán van-e joga, lehetősége, hogy sírjon. S hogy új széllel mozgásba lendülhetnek-e a hazai állóvizek, föltéve a kérdést, „szabad-e Dévénynél betörnöm új idők új dalaival?”

Tényleg sokat változott a világ, ilyen kérdést már nem kell feltenni, az újféle nóták maguktól jönnek, kéretlenül, mi több: kötelező elvárással. Aki pedig nem viselkedik s gondolkodik a szelektált elvárások szerint, azt meg kell büntetni (sarokba állítani, kukoricára térdepeltetni), hogy e nevelési stratégia következtében magába szálljon és megjavuljon. Például hogy elismerje, a biológiai nemünk nem attól függ, minek születtünk, hanem tőlünk. Értsd: hogy mi dönthetjük el a természet eredményét megcáfolva, férfiak vagy nők akarunk-e lenni. A katolikus Spanyolországban a szocialista kormánynak hála ezt már 14 éves korban is eldöntheti a gyerek. Nyilván úgy

vélték (éljen a demokrácia!), ebben a korban az LMBTQ propagandától függetlenül már annyira érettek a kamaszok, hogy ebben felelősen dönteni tudjanak szakemberek és szülők beleszólása nélkül (a törvény ugyanis így szól).

Az UNESCO(!) szerint egy 5-8 éves gyereknek már tudnia kéne, mi is a biológiai és a genderszex, meg azt is, mi a kettő között a különbség. Ha a kedves olvasó ezt véletlenül nem tudja megmagyarázni, akkor bizonyára elmaradt a nevelése, és a műveltsége is riasztóan hiányos. S ez még nem minden: egy 9-12 éves gyereknek már azt is tudnia illene (az UNESCO szerint), miért nem egyezik néha a biológiai nem a nemi identitással. Arról már nem esik szó, miként magyaráznák ezt meg (az Európába özönlő) muszlimoknak, akik számára a homoszexualitás vörös posztó. S ha már itt tartunk: a muszlimokat a brüsszeli irányvonal szerint szeretni, tisztelni és befogadni kell, főleg, ha feketék. Közülük sokak őse ugyanis rabszolga volt, mindnyájunk kötelessége ezért térdepelve bocsánatot kérni tőlük, akár van közünk őseik sorsához, akár nem. Aki ezt nem érti, netán elutasítja, azt is meg kéne büntetni. Esetleg kirúgni az EU-ból.

Megerőszakolják a nyelvünket is, mert bizonyos szavunknak önkényesen más értelmet adnak, sok szavunk pedig, mint például a néger, cigány, apa, anya stb. eleve megalázó, ezért kerülendő, helyettük olyan kifejezéseket szabadna csak használni, amelyeket azok a „hős szabadságharcosok” írnak elő, akik gyaníthatóan különböző gátlásban szenvednek, és a normális elmeállapotról is bizonyára más elképzelésük van. Ezért van az, hogy vannak témák, amelyekkel viccelődni tilos, mivel az sértő, megalázó, kirekesztő, és hátrányosan megkülönböztet. Ilyenek az előbb említett kifejezések és az ezekkel jelölt fogalmak és emberek.

Tehát:

- Ha négereken (feketéken) viccelődsz, az sértő, te pedig rasszista vagy.
- Ha anyáról, apáról csevegsz, az sérti az egyenlőséget, te pedig reménytelenül maradi vagy.
- Ha melegekről viccelődsz, az sértő, te pedig homofób vagy.
- Ha zsidókon viccelődsz, az sértő (mert a holokauszt, ugye), te pedig antiszemita vagy (persze lényegtelen, hogy a legjobb zsidó viccek épp a zsidókat teszik nevetségessé; ugyanakkor Izraelről lehet viccelődni, sőt elítélni is lehet, mert az nem antiszemitizmus, hanem anticionizmus).
- Ha arabokról viccelődsz, az sértő, mert intoleráns és kirekesztő vagy.
- Ha muszlimokról viccelődsz, az sértő, te pedig megalázó iszlamofób vagy.
- Ha nőkről viccelődsz, az sértő, mert az egyenjogúság-ellenes, te pedig hímsoviniszta vagy.
- Ha férfiakról viccelődsz, az már kevésbé sértő, de azért lehetsz esetleg egy félresikerült feminista.
- Ha Morvaországról (vagy akár Kelet-Szlovákiáról) viccelődsz iszákossággal kapcsolatban, az szintén sértő, te pedig nacionalista vagy.
- Ha bármi nemzet büszke hazafia vagy, az sértő, mivel az is sovinizmus és természetesen EU-ellenes (v.ö. a néhai szovjetellenességgel).

Nem is tudom, miről lehet manapság viccelődni. Talán a rendőrökről, mert azok brutálisak (lásd: BLM). A családról is lehet viccelődni, mert az divatjamúlt óság, esetleg a hitről, mert az hamis istenről szól, az igaz isten ugyanis a Tőke.

Gond nélkül tulajdonképpen csak a fehér heteroszexuális emberekről lehet viccelődni, az ugyanis elvből nem sértő, s mert azok önkritikusan és bevallottan rémisztő képződmények, ennél fogva abnormálisok, s az volna a legjobb, ha már nem szaporodnának. Főleg ebben a válogatott jogokat védő demagóg, dekadens világban.

Aich Péter

(Felvidék.ma, 2021. június 29.)

A bíboros, Márai Sándor és a homoszexualitás

A magyar országgyűlés által nemrég megszavazott ún. „pedofiltörvény” volt a téma az Európai Parlamentben. Az Európai Bizottság elnöke, Ursula von der Leyen asszony szabályosan megfenyegette Magyarországot, ha a törvényt nem módosítják: a hírek szerint az uniós pénzek elvonása is szóba kerülhet.

Aki ismeri az elfogadott törvény támadott részét, tudja: semmiféle diszkriminációról nincs szó; a törvény a szülők elsődleges nevelési jogát rögzíti, s ezért nem engedi meg például a homoszexualitás, a nemváltoztatás propagálását az iskolákban.

Márai Sándor

A törvény – az elnök asszony állításával ellentétben – nem tesz egyenlőségjelet a pedofília és a homoszexualitás közé, hiszen az előbbit szigorúan bünteti, az utóbbit természetesen nem. Miért akkor a felháborodás? LMBTQ – lassan megtanultuk, mit is jelent ez a betűszó.

Téves azonban a homoszexuálisokat azonosítani ezzel a nyíltan politikai mozgalommal.

Nagyon sok homoszexuális ember ellenzi ezt a mozgalmat, hiszen a szexuális orientáció magánügy, nem pedig közügy. Nincs olyan törvény Magyarországon, amely a hálósobában történeteket szabályozná. Mindenki azt szerethet, akit akar – akár férfi, akár nő. Amit az említett betűszóval jelzett politikai mozgalom akar, az másról szól. Érdekes, hogy közel hetven évvel ezelőtt már írt

erről naplójában a XX. századi magyar irodalom egyik legnagyobb alakja, Kassa szülötte, Márai Sándor. Elöljáróban azonban nézzük meg, mi a katolikus egyház véleménye az egyre hangosabb LMBTQ-mozgalomról és -ideológiáról.

A katolikus egyház egyik jelese, Robert Sarah bíboros két éve megjelent könyvében „a dekadencia gyászmeneté”-ről szólva ezt mondta: „Értékeket átvenni – ez a szabadság. Ehelyett mit ajánlanak nekünk? A gender élharcosai le akarják építeni a családot, sőt most éppen azon vannak, hogy szintet lépve queer mozgalommá alakuljanak át. Ez nem elégszik meg az egyén leépítésével, inkább a társadalmi rend leépítése érdekli. Arról van szó, hogy a zavarosság magvait hintik a szexuális azonosságba és magatartásba; gyanút ébresztenek az örökölt szabályokkal szemben, amelyeket úgy tekintettek, mint az emberi természet kifejeződését; belülről akarják megváltoztatni a kultúrát és a társadalmi kapcsolatokat, átalakítva a szexualitás megközelítését.” [Esteledik, a nap már lemenőben. Robert Sarah bíborossal Nicolas Diat beszélget. Bp., 2019, 434. p.]

Néhány oldallal később a bíboros nagyon keményen fogalmazott:

„Hangsúlyozottan szeretnék emlékeztetni arra, amit Benedek pápa mondott: mélységes rokonság van a kommunista délibáb, a náci örület és a között a demokratikus liberalizmus között, amelyet ma ismerünk. E három ideológia több ponton is találkozik. Az ember boldogságát szándékozik megvalósítani, ha akarja az ember, ha nem. A kommunizmus és a náciizmus találta fel a haláltáborokat. A liberális demokrácia ideológiája a médiát használja üldözésre és az ember átnevelésére egészen kicsi korától kezdve. Ezek mind egy olyan társadalom ismérvei, amely azt képzei magáról, hogy ő az emberiség egyetlen lehetséges jövője, egyetlen politikai, gazdasági és társadalmi vonatkoztatási pontja. A keresztények ezért mindig is szállka lesznek ezeknek a puha vagy kemény totalitárius rendszereknek a szemében. /.../ A liberális demokrácia ideológiája megbukott. A Nyugat népei egy mélységes identitásválság áldozatai.” [I.m. 438-439. p.]

A „zavarosság magvai”-t említette a bíboros, s a támadott magyar törvény éppen e magvak ellenében született, megóvandó a gyermekek agyát a neoliberais gyarmatosítástól. Sarah bíboros egy korábbi könyvében világosan kimondta, hogy az egyház nem fogadhatja el „az LMBT lobbipropagandáját és hatása alatt álló csoportokat”, majd feltette a kérdést: „miért ilyen erőszakos a genderideológia terjesztése”? [Robert Sarah – Nicolas Diat: Isten vagy a semmi. Bp., 2015, 144. p.] S most menjünk vissza az időben, nézzük meg, mit írt évtizedekkel ezelőtt Márai Sándor, akit Nobel-díjas írónk, Kertész Imre egyik hosszabb dolgozatában „országnevelő nagy szellem”-nek nevezett [Élet és Irodalom, 2000. július 28. 3. p.].

Aki ismeri Márai naplóit, tudja, a kitűnő író nem kedvelte a homoszexuálisokat. A második világháború után két évvel például ezt írta naplójába: „Nem szeretem a homoszexuálisokat; társaságuk, ha néha együtt kell lennem velük, kínos ellenérzéssel tölt el. Nem az ellen van kifogásom, ami számukra a nemi élet megoldási képlete, ez teljesen közömbös, hanem jellemük, lényük

ellen, ami torz, beteg, harmóniátlan.” [Márai: A teljes napló 1947. Bp., 2007, 81. o.]

Márainak tehát nem a másfajta szexuális orientációval volt baja, hanem a jellemmel. Tapasztalatai nyomán írta le az idézett szavakat. Kérdés, ezekért a szavakért ma nem bélyegeznék-e meg bizonyos európai országokban? Bizonyára igen, holott a véleménynyilvánítás szabadsága alapvető emberi jog.

Ami azonban igazán érdekes, s ami kapcsolódik Sarah bíboros idézett szavaihoz – egy hosszabb gondolatmenet, amelyet 1952 októberében vetett papírra a kassai polgár:

„A nyugati, intellektuális s aztán nem is olyan intellektuális homoszexualitás mint világszervezet, már kezdi egy vallás alakját öltetni. Fanatikussal, liturgiákkal, titkos szertartásokkal, a beavatottak és hívők titokzatos ismertetőjegyeivel, türelmetlen gyanakvással, szektákkal: ez mind vallás. Mint ahogy az eleusiszi dionisiák erotikus szertartásainak résztvevői is egy vallás hívői voltak. Ennek az új, pederasztá vallásnak Wilde a Keresztelő Szent Jánosa. Barrault már úgy temette Gide-et, mint Szent Pál temethette Szent Pétert. 'Ez az én szerelmes fiam, akiben nekem kedvem telik.' A homoszexuális minden szavában magáénak érzi ezt a mondatot.

Mint minden új vallás, természetesen e szakma tagjai is politikai hatalmat akarnak, titkos társaságok alakjában. Meg akarják valósítani az Atlanti Charta tételét, a félelem nélküli életet, mert félelem nélkül akarnak buzeránsok lenni. Az alnépnek, a helótáknak megengedik a kétneműek nemi életét is, mert szükségük van a mélyben élőlényekre, akik szaporodnak és elvégzik a durvább munkákat. De a magasban, a felsőbb régiókban csak ők akarnak uralkodni, a kiválasztottak és beavatottak, a buzeránsok, az új hívők.” [Márai: A teljes napló 1952-1953. Bp., 2009, 127-128. p.]

Márai már hetven évvel ezelőtt látta, hogy egy új „vallás” van születőben. Utolsó mondatai talán túl erősek, a „buzeránsok” szó bizonyára sértő és bántó, de mindezek ellenére a jelenség leírása pontos. Mert a LMBTQ-ideológia valóban egy újpogány „vallás” jegyeit mutatja, elegendő csak az évente ismétlődő „pride”-okra, a rituálisan kifüggesztett szivárványos zászlókra, a kapcsolódó rendezvényekre, a hittételekre hajazó jelmondatokra (pl. „Love is Love”) gondolni.

Vajon ha élne, mit írna ma a magyarságára és európaiságára oly büszke Márai Sándor, aki szerint „a dómtornyok kötözik össze, légvonalban, a keresztény európai kultúra őrhelyeit”? [Márai: Kassai őrzés. Bp., 1941, 23. p.] Vajon mit írna ma az a Márai, aki a Kassai őrzésben az európai egységet szorgalmazva így figyelmeztetett:

„Európa kénytelen lesz megtérni igazi szerepéhez, átalakulni egyetlen nagy egységgé, melyen belül a fajták szabadon és színesen kifejtik egyéniségüket; de az egész, a földrész, az európai eszme akkor élhet csak, ha egységesen vállalja igazi szerepét, ami nem lehet más, mint a műveltség, a jog és az erkölcs, a keresztény erkölcs érvényesítése a világban. Ezért születünk, ezért élünk, évezreden át.” [Márai: i.m. 179-180. o.]

Sarah bíboros, láttuk, arról értekezett, hogy ennek az új „vallásnak” a hívei belülről akarják megváltoztatni a kultúrát. Márai sok évtizeddel ezelőtt az európai kultúráról írva a keresztény erkölcs érvényesítését hangsúlyozta. Ma épp ezt az európai hagyományt éri folyamatos támadás, s az egyik agresszív támadó az LMBTQ nevű „szekta”. A homoszexuálisokat is tisztelni kell, mint minden embertársunkat, de egészen más kérdés a homoszexualitás, mint társadalmi modell népszerűsítése. Ennek az új ideológiának többek között az is a veszélye, hangsúlyozza Sarah bíboros, hogy „idővel maguk a homoszexuálisok lesznek az ilyen politikai szélsőségek első áldozatai” [Isten vagy a semmi, 148. p.]

Márai Sándor még csak a homoszexuális „világszervezet” születését regisztrálta, a bíboros már a romboló következményeket is leltározta. Látjuk, ez a politikai töltetű új „vallás” egyre agresszívabb, egyre nagyobb befolyást szerez az uniformizálódó világban. Ezért érdemes megfontolni XVI. Benedek emeritus pápa sok-sok évvel ezelőtti szavait: a mai kereszténynek a nonkonformizmus bátorságára van szüksége. Ami jelen helyzetben ezt jelenti: egyszerre kell képviselni homoszexuális embertársunk emberi méltóságának tiszteletét és egy romboló, a „halál kultúráját” hirdető ideológia határozott elutasítását.

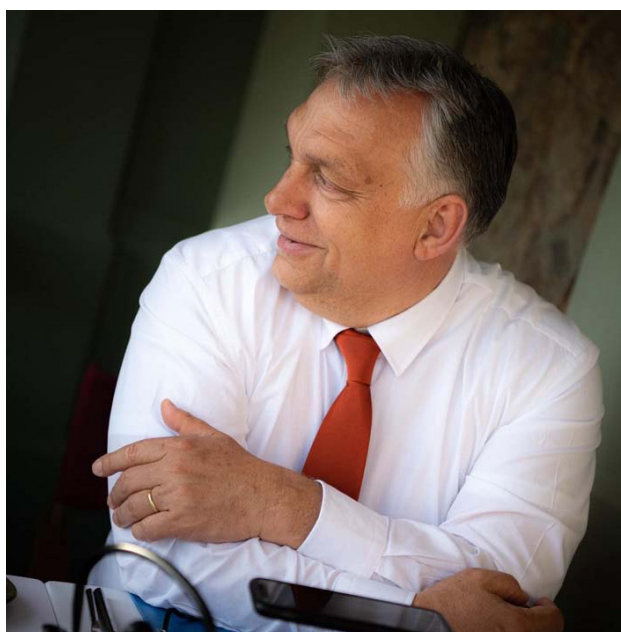
Szalay László

(Felvidék.ma, 2021. július 9.)

Orbán Viktor: az új magyar szabályozás gyermek- és szülővédelmi törvény

Az új magyar szabályozás arról szól, hogy a gyermek hogyan és miképpen ismerkedik meg a szexualitás egyébként nehéz és bonyolult kérdéskörével, ennek eldöntése kizárólag a szülő dolga; ez egy gyermek- és szülővédelmi törvény – hangsúlyozta Orbán Viktor miniszterelnök Brüsszelben csütörtökön, az uniós tagállamok vezetőinek kétnapos tanácskozását megelőzően.

Orbán Viktor újságírói kérdésre válaszolva azt mondta: Magyarország számára megtiszteltetés, ha bármelyik miniszterelnök vagy az Európai Tanács elnöke érdeklődik egy magyar törvény iránt. „Szívesen elmondom nekik, hogy szó sincs semmilyen

Orbán Viktor

törvényről, ami a homoszexualitásra vonatkozna. Ez a törvény nem erről szól, ez a törvény a gyermekek neveléséről, bármilyen szexuális tartalmú neveléséről szól” – fogalmazott. Mindig jobb előbb elolvasni valamit, és csak azután reagálni arra, ez a helyes sorrend – tette hozzá.

A miniszterelnök kiemelte, a szabályozás arról szól, hogy a szülők dolga annak eldöntése, hogy a gyermek hogyan és miképpen ismerkedik meg a szexualitás kérdéskörével. „Az államnak pedig az a dolga, hogy megteremtse a feltételeit annak, hogy a szülők ezeket a jogaikat valóban gyakorolni tudják.

Ez egy gyermek- és szülővédelmi törvény” – húzta alá. „Én a jogok harcos védelmezője vagyok. Szabadságharcos voltam a kommunizmus alatt, amikor a homoszexualitás büntetendő volt. A szabadságért és a jogokért küzdöttem, ami azt jelenti, hogy küzdöttem a homoszexuálisok jogaiért is” – fogalmazott Orbán Viktor. Ez a törvény nem erről szól, ez a törvény a gyerekek és a szülők jogairól szól – szögezte le.

Egy másik újságírói kérdésre válaszolva Orbán Viktor hangsúlyozta azt is, hogy a sport globális, és a politikai témákkal óvatosnak kell lenni. Egyes országokban bizonyos dolgok megengedettek, más országokban pedig nem – mondta. „Ha a sportot összekeverjük a politikával, akkor egész nagy területeket, illetve azokat, akik kulturálisan más állásponton vannak, mint mi, kizárunk a globális korból. Ez nem helyes” – fogalmazott.

Hozzátette: a sportot el kell választani a politikától. A magyar labdarúgó-válogatottra és a szerdai, Németország válogatottja ellen vívott mérkőzésére utalva kiemelte: „a csapatunkra büszkéek vagyunk, ez egy nemzeti csapat”. „Az, hogy halált megvető bátorsággal küzdöttek Münchenben, olyan körülmények között, amit mindenki ismer és láthatott, büszkévé tesz bennünket” – fogalmazott. A helytállásuk minden magyar ember számára bátorító – tette hozzá a miniszterelnök.

(MTI/Felvidék.ma, 2021. június 24.)

El a kezekkel a gyermekeinktől!

A Magyar Közösség Pártja Országos Elnöksége július 2-ai ülésén megvitatta a magyarországi, úgynevezett pedofilelles törvény tartalmát. Tapasztalva a jogszabály elfogadása nyomán a progresszív, balliberális erők által generált, Európa-szerte végigsöprő hisztériahullámot, – amely a sportot, a labdarúgó-Európa-bajnokságot sem kímélte meg az érzékenyítő propagandától -, úgy döntött, hogy sajtónyilatkozatban áll ki a gyermekek jogait védő magyarországi törvény mellett.

Az MKP azon az állásponton van, hogy egy szuverén államnak egyetlen uniós szerv sem diktálhat. Osztja Magyarország Igazságügyi Minisztériuma által az Európai Bizottságnak elküldött válaszában rögzített véleményt, miszerint Brüsszel nem írhatja elő, hogy Magyarországon ki hogyan éljen, hogyan gondolkodjon és hogyan nevelje a gyermekét.

Az MKP azonosul Magyarország azon álláspontjával, miszerint az Európai Bizottság által a pedofilelles törvény kapcsán kifogásolt rendelkezés a kiskorú gyermekek védelméről, a gyermekek neveléséről szól. A felnőtt magyar polgárok életébe az állam nem szól bele!

Nézetünk szerint is szükség van arra, hogy a törvény szavatolja a szülők azon jogát, hogy a gyermekük szexuális nevelésébe rajtuk kívül senki ne szólhasson bele.

Az MKP osztja a magyar kormányzat és a legfelső törvényhozás azon többségi véleményét, miszerint a kiskorú gyerekeket meg kell védeni a médiában, interneten őket elérő szexuális témájú vagy életkoruknak nem megfelelő tartalmaktól, számukra felvilágosító előadásokat csak megfelelő képzettséggel rendelkező személyek, szervezetek tarthatnak a szülő egyértelmű beleegyezése után és a szülő által előzetesen megismert tartalommal. Ezért tiltja helyesen a törvény a gyermekekre irányuló szexuális propagandát, a heteroszexuális és a homoszexuális propagandát egyformán, ami összhangban van az EU alapokmányával és nem sérti senkinek a szexuális önkifejezésre vonatkozó jogait, hiszen a felnőttekre nem vonatkozik.

Véleményünk szerint senki nem kényszerítheti vagy kötelezheti arra a szülőket, hogy egyértelmű beleegyezésük nélkül kapjon gyermekük szexuális tartalmú felvilágosítást!

(MKP-sajtóközlemény/Felvidék.ma, 2021. július 3.)

Nemzeti kisebbségi ügyben ismét elutasítja a felelősségvállalást az Európai Bizottság

Az Európai Bizottság szerint a Beneš-dekrétumok történelmi dokumentumok, jelenleg nincsen joghatásuk, alkalmazásuk pedig nem ütközik az uniós jogba. Ezt a brüsszeli testület a Vincze Loránt RMDSZ-es európai parlamenti képviselő, a FUEEN elnöke által március elején küldött írásbeli kérdésére adott múlt heti válaszában írta le, amely a szokásos válaszadási határidőt jóval túllépve érkezett.

A képviselő a közelmúltbeli szlovákiai kárpótlási ügyek kapcsán arról kérdezte az Európai Bizottságot, hogyan maradhatott érvényben és hogyan alkalmazható a szlovák jogrendben még ma is a faji alapon diszkrimináló dekrétumok egy része. Didier Reynders igazságügyi biztos válaszában leírta, hogy „A Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsának 104/1945. sz. határozata (...) a nemzeti hatóságok által az Európai Unióhoz való csatlakozást megelőzően hozott történelmi jogi aktus.”

Vincze Loránt szerint felháborító, hogy a válaszadást megelőző hónapokban az Európai Bizottság láthatóan arra sem vette a fáradságot, hogy pontosan utánanézzon a felvetett problémának, és érdemben vizsgálja a helyzetet. A képviselő úgy véli, az EB egyszerűen kivette a fiókból a már másfél évtizede berögzült válaszcsovegét, és továbbküldte azt.

Vincze Loránt sajtónyilatkozatában leszögezte: „Míg más diszkriminációt és kisebbségi kérdéseket érintő ügyekben a Bizottságnak akár egy sajtóhír is elegendő arra, hogy az uniós jog sértését feltételezze, ha évtizedes, őshonos kisebbségi közösségek egészét megőrző európai szegényfoltól van szó, csak annyit tud mondani, hogy a rendelkezésére álló információk alapján az ügy nem kapcsolódik az uniós joghoz.”

A képviselő emlékeztetett arra, hogy szakértők többször rámutattak: az ingatlanpiaci jogügyletek, illetve kárpótlások az uniós tőke szabad mozgásának témájához tartoznak, ezért nem lehet kijelenteni, hogy nem érintik az uniós belső piacot.

Az RMDSZ képviselője úgy döntött, a kérdést nem hagyja annyiban, és addig tér vissza rá, amíg szint nem vall az Európai Bizottság a Beneš-dekrétumok ügyében, amely a Felvidéken még ma is fájdalmas és fontos kérdés. *(Vincze Loránt sajtóközleménye, Felvidék.ma, 2021. július 12.)*

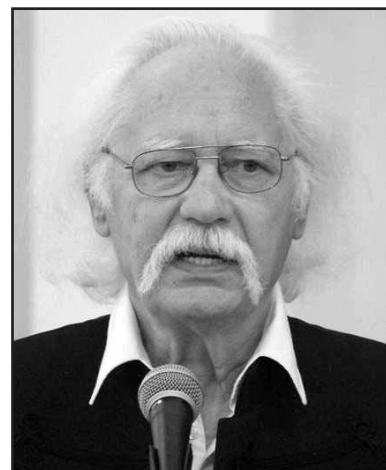
Sajnos a tavasz folyamán közösségünk számos kiválóságától vettünk búcsút. Közülük most nyolc személyiség emlékére tekintünk röviden vissza. Szomorú tény, hogy ez a névsor nem teljes...

Nagy János (1935–2021)

A felvidéki szobrászművész, a Magyar Művészeti Akadémia tagja távozott közülünk. Alább Duray Miklós, a Szövetség a Közös Célokért tiszteletbeli elnökének búcsúbeszédjét közlünk részletet: „Van két szobrod. A keresztfáról való levétel és a sírba tétel. Mindkettő egy csodálatos előzmény következménye. Több mint a Virágvasárnap vagy, az ezt követő gyász szomorúsága. Mind a kettő az újjászületésről szól. A keresztthalál és a sírba tétel is ugyanazt jelképezi: áldozatot és új erőt.

Ezt ma energiaforrásnak nevezzük, akkor hitet jelentett. Ma sem mentes a hittől, de értékrendet is jelenthet, amit éppen napjainkban igyekeznek megsemmisíteni, de nem most kezdték, legalább egy évszázaddal ezelőtt.

Ennek része a felvidéki magyarok üldöztetése is, ami hetvenöt évvel ezelőtt volt csúcsponton. Erre emlékezel a komáromi Monostori Erőd falán, azzal a mozzanattal, amikor a marhavagon ajtaját erőszakkal úgy tolják be Beneš fasiszta pribékjei, hogy szinte leborotválják a kétségbeesett magyarok arcát.” (Duray Miklós beszéde teljes terjedelemben a Felvidék.ma 2021. április 10-i *Elindultam, de nem megyek el, örökre itt kell maradnom...* c. cikkében olvasható.)

Dolník Erzsébet (1940–2021)

Pro Probitate – Helytállásért díjas, nyugalmazott pedagógus, politikus, közösségépítő.

„Dolník Erzsébet léte, szavai, tettei hitelesítenek utólag is egy olyan életpályát, amelyet nagyon erőteljesen kell felmutatni a jövő generációinak is. Küzdött egész életében, nem egyéni célokért: a szlovákiai magyar közösségért, s ez tiszteletet érdemel. És most elment. Ahogy visszaolvasom ezeket a sorokat, amelyeket halálhíre hallatán leírtam, látom, hogy nagyon sokszor nem róla, hanem rólunk írtam. Ez is jellemző: ha Dolník Erzsire gondolok, nem az “ő” és nem az “én” jut eszembe, hanem a „mi”. Igen, ő igazi közösségi ember volt, élete mélyen beleágyazódott a lévai magyar közösség és a felvidéki magyar közösség életébe. Ténykedése azt is példázza, hogy az ilyen közös vállalások tartják-viszik tovább közösségeinket.”

(Részlet Csáky Pál nekrológiájából, amely 2021. április 13-án *ERZSI, csupa nagybetűvel* címen jelent meg a Felvidék.ma hírportálon)

Lancz Attila (1976–2021)

Személyében a felvidéki magyar közösség kiváló, rendületlen jogvédőjét veszítette.

Jogi végzettség, az angol nyelv tökéletes ismerete, de a német és a francia nyelv sem tudott rajta kifogni. Nemzeti közösségünk olyan ügyei mellett szállt síkra, mint a Beneš-dekrétumok máig ható következményeinek a kezelése, a szlovákiai 2010-es állampolgársági törvénnyel kapcsolatos sérelmek elleni fellépés, a Kárpát-medence magyarságát ért jogtiprások elleni védelem, a különböző európai polgári kezdeményezések koordinálása.

Attila számos olyan szervezetnek, intézménynek dolgozott, amely a felvidéki magyarok jogait hivatott védeni. Megkerülhetlenségének, rátermettségének ékes bizonyítéka, hogy az MKP legutóbbi négy elnökének közvetlen munkatársa volt. Ez pedig nem kizárólag nagy tudásának köszönhető.

Attilának volt egy tulajdonsága, ami védjegyként jellemezte és aminek köszönhetően mégis kiemelkedett sokak közül. Ez az alázat. Bár kiváló adottságainak köszönhetően minden lehetősége adott volt, hogy felhívja magára a figyelmet, szívesen dolgozott és segédkezett a háttérből, segítve és támogatva közösségünket.

(Részletek Forró Krisztián MKP-elnök gyászbeszédéből, az egész beszéd a Felvidék.ma hírportálon 2021. április 23-án megjelent *Fájó búcsú Lancz Attilától* cikkben olvasható)

Gál Sándor (1937–2021)

József Attila-díjas író, költő, szerkesztő, a felvidéki magyar irodalom és a magyar irodalmi élet kiemelkedő alkotója, szervezője, a Magyar Művészeti Akadémia tagja távozott közülünk.

„Számomra legkedvesebb versét egyszer a Szabad Európa Rádió közvetítette. Könyörgés a címe, 1978-ban írta.

Gál Sándor Búcsón született 1937. november 29-én. Az említett kötetben református szülőfalujának prédikátorairól szól. Katona Mihályról, aki százada legnagyobb geográfusa lett, Soós Károly esperesről, Horváth Zsigmond püspökről. Ahogy írja, otthonait hosszú élete során ő választotta.

„A szülőföld egyszeri – nem választható! Megadatik az embernek, s élhet benne, ha érti szavát, ha ismeri rejtelmes szépségeit. S annyi év után az otthon, a szülőföld átváltozott egy belső tájjá... Ez abból is kitetszik, hogy minden más teret és tájat elvehetnek tőlem, de ettől a belső tájtól a halálon kívül sem erő, sem erőszak nem foszthat meg. S ami benne rejlik, az mi magunk voltunk, vagyunk, s talán leszünk. Mert tere és ideje egyaránt végtelen...”

(Részlet Balassa Zoltán *Eltávozott Gál Sándor, akinek a művei az egyetemes magyarságot szolgálják* c. írásából. Megjelent a Felvidék.ma portálon, 2021. május 29-én)

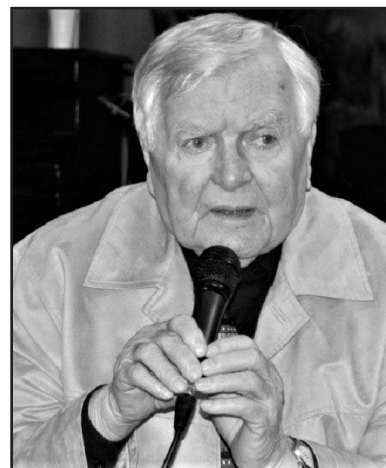
Csikmák Imre (1933–2021)

Ismét szegényebbek lettünk, hasít belém, s minden egyes alkalommal, mikor a felvidéki magyarság nagyjai közül távozik valaki, ez a klisészerű mondat jár az eszemben. Elhunyt Csikmák Imre, az újságírás nagyjá.

Dolgozott az Új Ifjúságban és a Kis Építőben, a Szabad Újságban, írt az Új Szónak, a Vasárnapnak, és munkatársa volt a Szlovák Rádió magyar adásának is. Gazdag életpályát tudhatott maga mögött. De talán arra volt a legbüszkébb, hogy a Szlovák Újságíró Szövetség Magyar Tagozatának elnökeként sikerült magyar újságíróképzést indítania – könyve, az Erről, arról, azokról is nagyrészt ezt eleveníti fel.

Arról is beszélgettünk, merre tart az újságíró szakma, jó irány-e a bulvárosodás, s csak egyet-értetni tudtunk, hogy bizony jó lenne egy színvonalas újságíróképzés, s jó lenne, ha végre valaki felvállalná a riportok írását is, olyan igaziakét, amikor az újságíró a témát tényleg minden oldalról megközelíti, amikor világos képet ad az adott problémáról. Bízom benne, hogy mások is okulnak munkásságából, a szakma iránti alázatából.

(Részlet Neszméri Tünde *Búcsú Csikmák Imrétől, az újságírás nagyjától* c. írásából, a Felvidék.ma portálon 2021. június 4-án jelent meg)

Karaffa János (1973–2021)

A Remény katolikus hetilap közösségi oldalán olvasható: személyében nemzetünk hű fia távozott Odaátra.

A cserkészek közösségének lelkes tagja, a hívek lelki gondozása mellett a felvidéki magyar közösség tevékeny személyisége volt. A korábban Komáromban, Bakán, Felsőtúron, Ímelyen, Piliscsabán, Nyárasdon, Székesfehérvárott és Pozsonyeperjesen is szolgáló atya lelkiismeretes és becsülendő papi munkát mondhatott magáénak. Ahogy a búcsúztatáson elhangzott, Karaffa János atya fontos szerepet játszott a kispapok nevelésében, az egyház belső életének szervezésében, valamint a dunaszerdahelyi kultúraszervezésben is. Többek között neki is köszönhető, hogy a 2021-ben meghirdették az Esterházy János-émlékévet. („A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam” – végső búcsút vettek Karaffa János atyától Edmár Attila tudósítása, Felvidék.ma 2021. július 1.)

Dániel Erzsébet 2021. július 1-jén megjelent Akinek az emléke örökké bennünk él... c. nekrológiájában - többek között - ez olvasható: Karaffa atya a mellén hordta a magyar Szent Korona szimbólumát, nem önmutogatásként, csakúgy mint a DAC szalagját a nyakában, neki a belső és külső világa egy volt önmagával, ő ezt vállalta, olykor nagy szenvedések árán is.

Jankovics Marcell (1941–2021)

Életének 80. évében hunyt el. A nemzet művésztől, Kosuth- és Balázs Béla-díjas rajzfilmrendező búcsúztatásán Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia (MMA) elnöke búcsúbehangsúlyozta: emberfeletti alkotások létrehozója, felfoghatatlan nagyság távozott. Jankovics Marcell nem csupán hatalmas és kivételes, szinte páratlan gazdagságú életművet hozott létre, hanem művészete rendkívüli erejével teljes magyar generációkat nevelt a jóra, a szépre, az igazra, mindenekelőtt a múlt megismerésére mély nemzetszeretete által. Magyarságáról, Trianonról Jankovics Marcell ezt a vallomást tette: “az elszakított országrészeket tőlem nem tudták elszakítani, ahol magyarok élnek, az mind az én világom kiterjesztése”.

Jankovics Marcell 1993-tól vett részt az akkor még egyesületként működő Magyar Művészeti Akadémia munkájában. Többekkel együtt ő is küzdött azért, hogy az MMA elnyerhesse méltó helyét, majd a részben neki köszönhetően köztestületi rangra emelkedő MMA elnökségébe is beválasztották. “Az egész művészeti társadalmat magához vonzó akadémiát látott maga előtt” – emlékezett Vashegyi György.

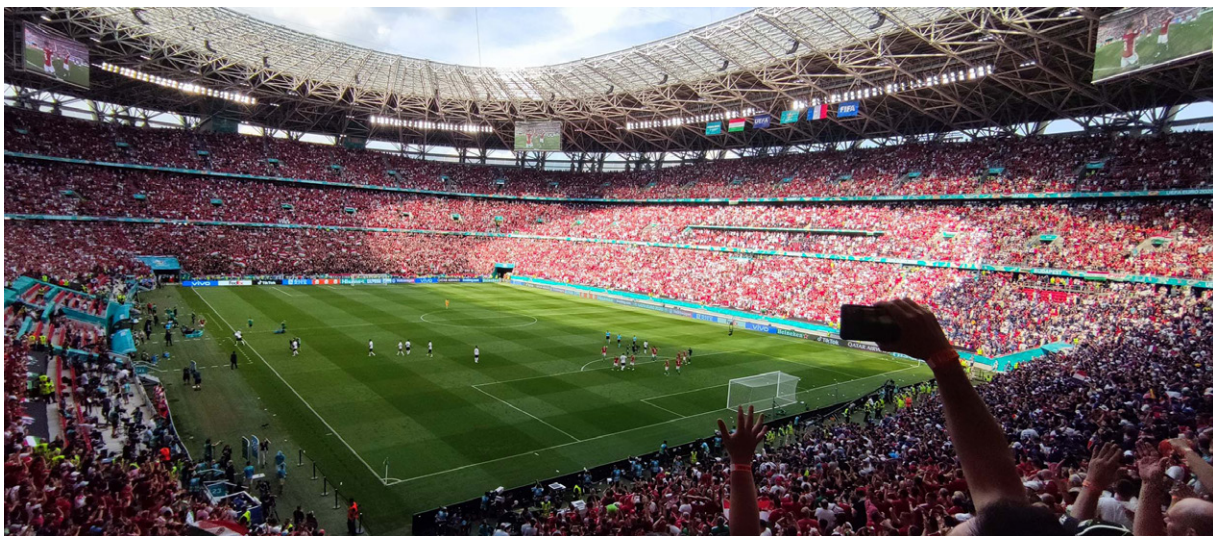
(Részlet a Felvidék.ma hírportálon 2021. június 22-én megjelent *Utolsó útjára kísérték Jankovics Marcellt, a nemzet művészt c. tudósításból*)

Tóth Tibor (1967–2021)

A pozsonyi informatikus, közéleti aktivista nevéhez fűződik több felvidéki magyar portál alapítása, számos oktatási és környezetvédelmi szakmai tevékenység koordinálása. Tóth Tibor ugyanis zseniális honlapfejlesztő is volt, neki köszönhetően újjult meg tíz évvel ezelőtt a Felvidék.ma hírportál is. Ez úgy történt, hogy Tibor 2010-ben felkereste Pogány Erzsébetet, hogy volna néhány ötlete a Felvidék.ma fejlesztésére is. Szót tett követett, és a Szövetség a Közös Célokért igazgatója hamarosan örömmel tájékoztatta olvasóinkat, hogy „Megújult a Felvidék.ma”, benne az is, hogy „Köszönet az új arculatért elsősorban Tóth Tibornak, a Magyar Joomla! Felhasználók Nemzetközi Egyesülete alapító elnökének...”. Így kezdődött az együttműködésünk, ami hamarosan átlépte az államhatárt is, ugyanis kárpátaljai barátaink szoltak, hogy ők szintén szeretnének egy hasonlóan működő hírportált. Tóth Tibor nekik pedig elkészítette a Kárpátalja.ma-t (amely azóta is működik), vállalva egyben a rendszergazdai teendőket.

(Részlet a Felvidék.ma hírportálon 2021. május 8-án megjelent gyászújságból)

Magyarország labdarúgó válogatottja – ahogy az ország is – derekasan helyt állt a részben budapesti rendezésű Európa-bajnokságon. A nyitómérkőzésen a magyar csapat az utolsó 10 percben vesztette el az Európa-bajnoki címet védő Portugália elleni mérkőzést, majd döntetlent játszott a világbajnok Franciaországgal (fotónk ezen a meccsen készült). És jött München, ahol a 84. perc elején még vezettünk a németek ellen... Ami pedig Magyarországot illeti, csupán itt voltak teltházas meccsek, pedig az UEFA tavaly pont ennek reményében halasztotta el a bajnokságot. Ezt persze nem a koronavírus-járvány alakulása, hanem Magyarország átgondolt oltási stratégiája eredményezte, valamennyi rendező ország közül itt a legmagasabb a beoltottak aránya. Persze – ahogy azt már megszokhattuk – ebben sem volt köszönet.

A remény 84 perce...

Biztosan sokan látták „A halál 50 órája” című filmet, ahol a visszavonuló, és gyakorlatilag a II. világháborút már elvesztett német csapatok az Ardeneknél még egyszer, néhány nap erejéig életben tartották a reményt. Egy nemzet reményét a győzelemre, de legalábbis a tisztességes vereség és visszavonulás lehetőségére.

De nem az egykori fasiszta csapatok bármilyen érdemtelen tettét próbálom most feleleveníteni, csak egyáltalán a reményről próbálom írni. Mindenféle párhuzam nélkül. Annak idején a horogkereszt volt a birodalmi jelképünk, ma a szivárvány. Döntse el mindenki, melyik illik jobban hozzájuk...

A reményt, ami a mi életünkben, a száz év óta kisebbségi sorban lévő nemzettársaink életében társunk, megmentőnk, éltető kísérőnk volt.

Semmink nem volt évtizedekig, csak a remény. Magyarország az elmúlt száz évben kétszer állt a német birodalom oldalán. Mindkétszer elvesztettük a háborút, és miközben a német birodalom vesztes harcok után talpra állt, sőt, a második világháborút követően negyven évvel újra egyesült, éppen Magyarország segítségével is, szinte területvesztés nélkül, mi megcsonkítva, az

egykori Magyarország területeinek 2/3-át, lakosságának 60%-át elvesztve, szinte egyedülként lettünk minősített, büntetett nemzete Európának.

Úgy gondolnánk, hogy 100 év talán elég lehetne egy nagy nemzetnek, azok vezetőinek, az egykori birodalomnak, hogy mindent átgondolva megkövessen egy kis nemzetet, letérdeljen eléje, és nem egy fekete, drogos bűnöző elé, és bocsánatot kérjen tőle.

A történelmet azonban a nagy nemzetek írják, a kicsik általában elszenvedik. A labdarúgó Európa-bajnokság apropóján sok gondolat kavarog a fejemben. A magyar labdarúgó-válogatott halálcsoportba kerülése sok mindenre rávilágít.

Elsősorban arra, hogy nincs lehetetlen. Másodsorban arra, hogy a globalista politika már mindenhová betette a lábát.

A sportba, a kultúrába, a civil életbe, és gőzhengerként rombol mindent, ami emberi, ami normális, ami keresztény. Egy kis nemzet felemelte fejét Európában és nemet mondott erre. Azt, hogy a nagyképű franciák nem tudják elviselni, hogy nem tudtak minket legyőzni, megértjük. Nekünk is nehéz volt, sőt, soha meg sem tudtuk megemészteni Trianont. De hogy a németek a magyar országgyűlésben a gyermekeink védelmében elfogadott pedofiltörvényt a sportban próbálták ellenünk fordítani, az gyalázatos.

Ez nem jó szó erre, de többet nem enged a globális világcenzúra. Amit most ide szeretnék írni, azt nem lehetne a szivárvány összes színével sem lefesteni. Gyalázatos, ahogyan a müncheni polgármester próbál megfelelni a Németországba betelepedett bevándorló hordáknak, akik persze a választói is egyben, és a két kutyát és egy, vagy egy gyereket sem nevelő német családoknak, ahol a pedofília az európai alapérték. Lelkük legyen rajta, és részük legyen gyermekeiknek, családjaiknak benne. Nehogy mi legyünk az örömük, a nagy európai álmuk elrontói. Ezt kívánom. A magyar csapat és a magyar emberek azonban megmutatták, hogy hittel, elkötelezettséggel, és Istennel nincs lehetetlen.

Ha nincs Németország világhatalmi hegemoniája és arroganciája, a mi életünk is másképpen alakul. Nagyapám, akit sohasem láthattam, ölelhettem, szerethettem, simíthattam, nem halt volna meg 1943. június 19-én az orosz fronton. Édesapám két testvérével egyetemben soha nem nevelkedett volna árván, úgy, hogy néha többet sírtak, mint ettek. De emberek maradtak. Fel nőttek, családot alapítottak a romokon, a semmiből, a reményből, mert volt hitük, hazátlanul, árván is. Olyan hitük, melyet a mai német társadalom nagy része már elvesztett. És felneveltek minket, akik megmaradtunk magyarnak, s neveltük annak gyermekeinket, unokáinkat.

Ezt a sors akarta így. Azért, hogy most leír hassuk, leír hassam, amit már régen meg kellett volna tennem, tennünk. Kár volt minden magyar életért, minden magyar kiállításért, minden leadott puskalövésért, megtett lépésért, jajszóért, fájdalomért, ami ezt az előttem gyalázatban és fertőben fetregő német nemzetet a felszínen tarthatta, és tartja a mai napig.

Egy dolog vigasztal. Mi megmaradtunk. Ez a nemzet, a magyar nemzet elpusztíthatatlan. Ha erre még valaki nem jött rá, most megtapasztalhatta. A küzdeni akarásunk, a hitünk nem mérhető, nem tervezhető sem a tőzsdén, sem a világpiacon. Semmilyen index nem felel meg ennek a terméknek.

Volt 84 perc reményünk, amiből megélünk mi és a gyermekeink is addig, míg azok a nemzetek, melyek ítéletet akarnak felettünk mondani, eltűnnek a történelem sülyesztőjében. Hiszem és tudom, hogy így van, így lesz.

Jézust keresztre feszítették, de az új, globalista világ a szívárványra feszülve fog elpusztulni. Teljesen megérdemelten. Számunkra azonban van még remény. Most ezt ismét bebizonyította ez a kis nemzet!

Hrubík Béla (Felvidék.ma)

Szerkesztőségi megjegyzés: Az Európai Labdarúgó Szövetség (UEFA) diszkriminatív szurkolói megnyilvánulások miatt három zárt kapus mérkőzésre büntette a magyar szövetséget. A szervezet honlapjának közlése szerint az Európa-bajnokság budapesti és müncheni találkozóján – a magyarok a portugálokkal és a franciákkal a Puskás Arénában, a németekkel az Allianz Arénában csaptak össze – diszkriminatívan viselkedtek egyes szurkolók, emiatt a válogatott soron következő két hazai, UEFA-rendezésű találkozóján nem lehetnek nézők. A harmadik mérkőzésre szóló büntetést az UEFA két évre felfüggesztette.

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter a döntés másnapján (2021. július 10-én) közösségi oldalán így kommentálta az UEFA döntését: Másfél év zártkapuzás után idén júniusban mi, magyarok újra megmutattuk Európának és a világnak, hogy milyen is, amikor igazi futballhangulat van egy futballmeccsen. A négy teltházás budapesti EB-meccs mindenki számára örök emlék marad. A többi rendező stadionban érvényes nézőszám-korlátozások miatt (Londont kivéve) nálunk volt a legtöbb néző és a legfergetegesebb hangulat.

Ezek után tegnap este azzal lett tele a világsajtó, hogy diszkriminatív szurkolói megnyilvánulások miatt az UEFA három meccsre bezárhatja a Puskás Arénát! S ez nem vicc!!!

Úgy látszik, az UEFA továbbra is alkalmazza a már korábban megismert munkásőr-hajlamú nézőtéri besúgókat, akiknek nincs más dolguk, csak jelentéseket írni arról, hogy ki, mit mondott (vagy nem mondott) a nézőtéren. Mint a kommunizmusban: bizonyíték nem kell, elég a besúgó feljelentése.

Mit üzen az UEFA megint ezzel a döntéssel? Himnusz alatt a pályára rohanni és ott a himnusz éneklő játékosokat provokálni: rendben van, kommandós sorfalat a pálya szélére küldeni: rendben van, lézerral az ellenfél kapusának szemébe világítani: rendben van, az ellenfél szurkolóit megdobálni: rendben van, de teltházás meccset csinálni, szurkolni, fergeteges hangulatot teremteni: na, amiatt be kell zárni a stadiont.

Az a bizottság, amelyik ilyen döntést hoz, szármalmas és gyáva testület. Szégyelljék magukat!